

Manna in the Morning

I Kings and II Kings

I Chronicles and II Chronicles

มานารุ่งอรุณ

1 และ 2 พงศ์กษัตริย์

1 และ 2 พงศาวดาร

คริสตจักรคริสเตียนกรุงเทพ

วันที่ 1 ความขัดแย้งในหมู่พี่น้อง

1 พงศกษัตริย์ 1-3

ในหนังสือ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ครอบคลุมช่วงเวลา 500 ปี นับจากสิ้นยุคของดาวิดจนถึงการปล่อยตัว เยโฮยาคิน จากกรุงบาบิโลน ในรัชสมัยของกษัตริย์ชั้วราย เหวิลเมโรดัก (2 พกษ 25:27) ผู้เขียนหนังสือ พงศกษัตริย์ทั้ง 2 เล่ม แสดงให้เห็นชัดเจนว่า เขาต้องการเขียนมากกว่าเรื่องราวทางด้านประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล “เจตจำนง” หลัก คือ ต้องการแสดงให้เห็นถึงการเติมเต็มพันธสัญญาข้อที่หก ที่พระเจ้าทรงมีต่ออับราฮัม (ปฐมก 17:6 “กษัตริย์หลายองค์จากสืบเชื้อสายจากเจ้า”) หนังสือนี้สอนบทเรียนหลายบทเรียนที่สำคัญ และนำมาซึ่งข่าวสารฝ่ายจิตวิญญาณเช่นกัน บทเรียนเหล่านี้เป็นผลสะท้อนจากพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับคนอิสราเอล ตราบเท่าที่พวกเขาเชื่อฟังพระองค์ (ลนต 26, ฉอบ 11:28) เป็นช่วงเวลาของกษัตริย์หลายองค์ ตระเตรียมประชากรอิสราเอล สำหรับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์และ “แผ่นดิน” ของพระเจ้า เป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้คนที่เรียนรู้แนวคิดของ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เพื่อเตรียมพร้อมการเสด็จมาของพระคริสต์ และเชื่อฟังในสิ่งที่พระองค์คาดหวัง แท้จริงแล้ว ช่วงเวลาประวัติศาสตร์นี้เป็นเวลาที่เตรียมพร้อมพวกเขาในวันนี้สำหรับ “เรื่องราวของพระองค์” (พระเยซู) เรื่องราวทั้งหมดในหนังสือไบเบิล นับจากเริ่มต้น ปฐมก 3:15 เพื่อเตรียมพร้อมเราสำหรับการเสด็จมาของ “พระผู้ช่วยให้รอด” องค์พระเยซูคริสต์!

หนังสือ 1 พงศกษัตริย์เริ่มต้นเรื่องราวของกษัตริย์ดาวิด ผู้ฆ่ายักษ์ ผู้ปราบสิงห์โต วีรบุรุษนักรบผู้เก่งกล้า นักปกครองผู้ชอบธรรม และถึงตอนนี้ นักดนตรีผู้มากความสามารถ กำลังสิ้นคลอน อ่อนแอ แม้กระทั่งไม่สามารถช่วยตัวเอง ลูกจากเตียงนอนได้ ถึงขณะนี้เขาต้องต่อสู้กับศัตรูที่เข้มแข็งที่สุด ศัตรูแห่งมวลมนุษยชาติ “ความตาย” ไบเบิลสอนเราให้รักษาความเยาะฝ่ายวิญญาณได้โดยแสดงออกในแง่บวกอยู่เสมอ (สภษ 23:7, 4:23) นี่เป็นเหตุผลว่า ทำไมบุรุษอย่างโมเสสและคาเลบ (ฉอบ 34:7, ยชว 14:10) จึงเป็นคนที่มั่นใจในตนเองสูง เพราะว่าความเข้มแข็งภายในที่เขามี แม้ว่าพวกเขาอายุมากแล้วก็ตาม มันแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ในขณะที่กษัตริย์มีความจำกัดทางด้านร่างกาย แต่บุคลิกส่วนตัวและจิตวิญญาณยังคงส่องสว่างและเข้มแข็ง (1 พกษ 1:28-35)

การต่อสู้เพื่ออำนาจที่เกิดขึ้นกับเหล่าบุตรชายของดาวิด แสดงให้เห็นถึง “จุดอ่อนแอ” ในการเลี้ยงดูลูกของเขา อาโดเนียห์ได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นบุรุษรูปงาม และมีบุคลิกของผู้นำที่มีคุณสมบัติตามประเพณีดั้งเดิม (1 ซมอ 9:2) แต่เขาก็ได้รับการเลี้ยงดูแบบตามใจ เหมือนกับที่บิดาเลี้ยงดูพี่น้องคนอื่นก่อนหน้านี้ คือ (2 ซมอ 13:21) (การไม่สามารถตักเตือนอัมโนนได้ 2 ซมอ 18:5) การไม่สามารถฝึกฝนอับซาโลมได้ (1 พกษ 1:6) และการไม่จัดการกับอาโดเนียห์ พระคัมภีร์ไบเบิลย้ำเตือนสอนให้เห็นถึงความจำเป็นสำหรับคำชี้แนะของพ่อแม่ ในการพัฒนาบุตรหลานของตน มีหลายตัวอย่างที่ไม่ดีของ “ความล้มเหลวของพ่อแม่” อย่างเช่น อาลี (1 ซมอ 3:13) หรือซามูเอลเอง (1 ซมอ 8:3) ข้อพระคัมภีร์หลายข้อ เต็มไปด้วยแนวทางที่เราต้องเอาเวลาออกมาเพื่อฝึกและสอนลูกหลานของเรา

เฉลยฯ 6:7 “และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนั้น”

สุภาษิต 13 :24 “บุคคลที่สงวนไม่เรียวก็เกลียดบุตรชายของตน แต่ผู้ที่รักเขาพยายามตีสอนเขา”

สุภาษิต 22:6 “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาจะไม่พรางจากทางนั้น”

สุภาษิต 23:13 “อย่ายับยั้งการตีสอนเสียจากเด็ก ถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย”

เอเฟซัส 6 :4 “ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดา อย่าย่ำบุตรของตนให้เกิดโทสะ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอน และการเตือนสติ ตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

1ทิโมธี3:4 “ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี อบรมบุตรธิดาของตนให้อยู่ในโอวาทและมีใจอบน้อม”

ความพยายามของอาโดเนียห์ ในการก่อ “การรัฐประหาร” เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก หลังจากกษัตริย์ดาวิดประกาศแต่งตั้ง ซาโลมอนเป็น กษัตริย์องค์ต่อไป ในคำกำชับที่กษัตริย์ดาวิดมอบให้ซาโลมอนทำ 4 อย่าง คือ 1) เดินในหนทางของพระเจ้า 2) สंहारโยอาบผู้ที่ฆ่าอับเนอร์ อามาสา และอับซาโลม 3) ให้รางวัลต่อความภักดีของบารซิลลัย (2 ซมอ 19:30-31) 4) สंहารชีเมอี เพราะเขาเป็นผู้สาปแช่งดาวิด (2 ซมอ 16:5)

ดาวิดบอกซาโลมอนว่า “จงรักษากฎเกณฑ์ที่พระเจ้าทรงวางไว้... เพื่อที่ว่าเจ้าจะเจริญก้าวหน้าในทุกสิ่ง และทุกๆ ที่เจ้าไป “คำสัญญา” นั้น เหมือนกันกับของโยชูวา (โยชูวา 1:8) มันไม่ใช่ทฤษฎีพื้นฐานแห่ง “ความรุ่งเรืองทางศาสนศาสตร์” แต่เป็นคำประกาศว่า ไม่มีชีวิตใดจะเจริญก้าวหน้าได้ ถ้าชีวิตนั้นไม่ได้ดำเนินด้วยความใส่ใจในการเชื่อฟังพระคำของพระเจ้าอย่างที่สุด!

ใน 1 พงศ์กษัตริย์บทที่ 3 ผู้เขียนได้จำแนกคุณสมบัติที่สำคัญของซาโลมอนออกมา 2 อย่าง 1) เป็นผู้ที่มีสติปัญญาและมั่งคั่ง 2) บาบที่ยิ่งใหญ่ของเขา คือ การประนีประนอมในการแต่งงาน และการนบถการรูปเคารพ มันดูเหมือนขัดแย้งในตัวว่า ก่อนที่ผู้เขียนจะบรรยายความรุ่งเรืองในรัชกาลของซาโลมอน เขากลับชี้ให้เห็นอย่างแรกสุดของ “เมล็ด” ของการไม่เชื่อฟัง ซึ่งทำยุดนำมาซึ่งจุดจบอย่างน่าอดสูแห่งอาณาจักรของพระองค์เอง

การแต่งงานของซาโลมอน กับลูกสาวของฟาโรห์ เป็นข้อห้ามในพระบัญญัติอย่างเคร่งครัด (ฉลบ 7:3) มันเป็นการเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีทางการทูต เมืองเกเซอร์ถูกมอบเป็นสินสมรส (1 พกษ 9:16) บทเพลงงานสมรสในสดุดี 45 ถูกประพันธ์ขึ้นเป็นอนุสรณ์แห่งความสัมพันธ์นี้

พระเจ้าทรงปรากฏแก่ซาโลมอนในพระสุบิน และเสนอให้เขาทูลขออะไรจากพระองค์ก็ได้ “เจ้าอยากให้เราทำอะไรเจ้าก็จงขอเถิด” 1 พกษ 3:5 เราต้องจดจำพระวณะของพระเจ้าว่า ผู้เชื่อที่ซื่อสัตย์ทุกคนจะได้รับ “สิทธิพิเศษ” นี้เช่นกัน (ยากอบ 4:2-3) “ท่านไม่มีเพราะไม่ได้ขอ ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองกิเลสตัณหาของท่าน” (มัทธิว 7:7,11, 18:19, 21:22, ยอห์น 11:22, 14:13-14, 15:7,16 , 16:24, 1 ยอห์น 5:14) ซาโลมอนเริ่มต้นคำอธิษฐานของเขาด้วยจิตวิญญาณของความซาบซึ้งและขอบคุณ “พระองค์ได้ทรงสำแดงพระกรุณาอย่างยิ่ง” (1 พกษ 3:6) อีกแง่หนึ่งที่น่าชื่นชมในคำอธิษฐานก็คือ “ความถ่อมใจ” “ข้าพระองค์เป็นแต่เด็ก...” 1 พกษ 3:7 นักศาสนศาสตร์ เชื่อว่า ซาโลมอนน่าจะมีอายุราว ยี่สิบต้นๆ บางคนเชื่อว่า ช่วงเวลานั้น เขาน่าจะอายุแค่ 12 ปีเท่านั้น ลองนึกถึงความกดดันที่ซาโลมอนต้องเผชิญ ในหนังสือ 1 พกษ 3:9 เขาเรียกประชากรอิสราเอลว่า “ชนชาติที่ยิ่งใหญ่” จริงๆ แล้วคือ เรียกว่า “ชนชาติที่น่าเกรงขาม” อิสราเอลเป็น “ภาระ” อันหนักอึ้ง และยากที่จะนำ ซาโลมอนตระหนักถึงภาระอัน

หนักอึ้งและมีสติปัญญา (และความถ่อมใจ) ที่จะยอมรับต่อหน้าพระเจ้า ถึงการขาดความสามารถในการนำชนชาติที่ยิ่งใหญ่นี้ได้!

ข้อคิด

1. คุณรู้สึกยากไหม ที่จะให้อภัยและไม่จดจำความผิดบาป? คุณยังเก็บความอาฆาตมาดร้าย บางอย่างอยู่หรือเปล่า?
2. ในคำร้องขอของคุณต่อพระเจ้า คุณเคยขอมากเกินไปจากพระองค์หรือไม่? คำแนะนำอะไรบ้าง ที่คุณสามารถนำมาใช้เพื่อตรวจสอบแรงปรารถนาของคุณ?
3. คุณเคยรู้สึกถึงพระประสงค์ของพระเจ้าผ่านความฝันหรือเปล่า? ส่วนใหญ่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ต่อคุณอย่างไร? และคุณตอบสนองอย่างไร?

อธิษฐาน ให้มีท่าทีที่ถ่อมใจในเวลาที่คุณอธิษฐาน

วันที่ 2 จุดเริ่มต้นของอวสาน

1 พงศกษัตริย์ 4-6

เรื่องราวของซาโลมอน เป็นเรื่องของความมั่งคั่ง สติปัญญา อำนาจและความโดดเด่น เป็นบุคคลซึ่งลูกหลานชาวอิสราเอลในยุคหลังๆ อยากจะฟังเรื่องราว และในขณะเดียวกัน เรื่องราวของเขาก็เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจมากที่สุดเรื่องหนึ่ง ซาโลมอนมีทุกอย่าง แต่ก็สูญเสียทุกอย่างไปหมด (1 พกษ 11:9-13) พระเจ้าเติมเต็มคำสัญญาของพระองค์ที่มีต่อซาโลมอน เพราะเขาเดินกับพระเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อ (ลนต 26:3-13, ฉบป 28:1-14, 1พกษ3:10-14) ความสัตย์ซื่อ การเชื่อฟัง และชีวิตแห่งการอธิษฐานในช่วงแรก นำมาซึ่ง “ความสำเร็จ” ที่ยิ่งใหญ่ ในฐานะผู้นำและพระพรในชีวิตอีกมากมายที่ได้รับจากพระเจ้า และคนที่ได้รับของประทานและการอวยพรจากพระเจ้ากลับอัปปางลงในความเชื่ออย่างสิ้นเชิงได้อย่างไร? ศักดิ์ศรีของซาโลมอนเป็นสิ่งที่ไม่เคยมีใครได้รับและเสมอเหมือนมาก่อน คนที่ฉลาดที่สุดของประเทศอียิปต์ อัสซีเรีย อารเบีย หรือ บาบิโลน ไม่สามารถเทียบเคียงเขาได้ “พระองค์ทรงฉลาดกว่าใครๆ” 1 พกษ 4:27-34) ความโดดเด่นของพระองค์เป็นเลิศ การบรรยายถึงสติปัญญาของพระองค์ ใน 1 พงศกษัตริย์ สำหรับผู้เขียนนั้นไม่มีวันเหนื่อยเลย และสำหรับผู้คนทั่วไปแล้ว เปรียบเสมือน “ตั้งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล” ปฐก 22:17 มีไม่มากนักที่นักปกครองคนหนึ่ง “เป็นเลิศ” ทรงปัญญามากกว่าหนึ่ง หรือสองเรื่องที่แตกต่างกัน แต่สำหรับซาโลมอนแล้ว พระองค์ทรงเป็นเลิศในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะ ด้านปรัชญา วรรณกรรม วิทยาศาสตร์ ชีววิทยา (1 พกษ 4:32-33) สติปัญญาของซาโลมอนเป็นพระปัญญาที่มาจากพระเจ้าอย่างแท้จริง (1 พกษ 4:29, สภษ 2:6) และไม่ได้มาจากเพียง “ความรู้ในหนังสือ” บทเพลงที่พระองค์ทรงประพันธ์ 1,005 เพลง มีแค่สองหรือสามเพลงเท่านั้นที่ยังคงอยู่ (สดุดี 72, 127) แต่หนังสือสุภาษิตของพระองค์ ก็ยังคงเป็นเครื่องเตือนสติหนุ่มสาว ถึงอันตรายอันใหญ่หลวงของราคะตัณหา

แล้วคนที่ฉลาดกว่าคนอื่นทั้งปวง ไม่มีใครเสมอเหมือน ผู้มีสติปัญญาโดดเด่น ไร้ขีดจำกัด ผู้มีสติปัญญาที่มาจากพระเจ้า ทำไมเขาจึงหลงเงินไปได้? เพราะว่าเขาไม่ได้ยึดมั่นในคำที่สอนของเขาเอง อัครทูตเปาโลได้ชี้ให้เห็นถึงเรื่องนี้ใน 1 โครินธ์ 9:27 “เปล่าเลย ข้าพเจ้าฝึกฝนตนเองให้อยู่ในการควบคุม เพื่อว่า หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ข้าพเจ้าเองจะไม่ขาดคุณสมบัติที่จะรับรางวัล” เหมือนกับใครเคยกล่าวไว้ “คนดูแลไร่ของตน ไม่ได้ดูแลของตัวเอง” จิตใจของซาโลมอนหลงเงินไปเพราะบรรดาเหล่าภรรยาของเขาเอง (1 พกษ 11:3-4)

พระวิหารของพระเจ้าถูกสร้างด้วยความเอาใจใส่อย่างดี และด้วยวัสดุที่ดีที่สุดใน “หินที่มีคุณภาพ” ใน 1 พกษ 5:17 แสดงให้เห็นว่า ถึงแม้อีกด้านของวิหารจะไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยสายตา แต่เป็นสิ่งสำคัญมากที่จำเป็นต้องใช้วัสดุที่ดีที่สุดในการพยุงโครงสร้างทั้งหมดของพระวิหาร ปัจจุบัน “วิหารของพระเจ้า” “ที่ประทับ” ของพระวิญญาณของพระเจ้า ก็คือ ร่างกายของพวกเราทุกคน (1 โครินธ์ 3:16, 6:19) มันเป็นสิ่งสำคัญพอๆกับที่พื้นฐานของเราต้องหนักแน่นและมั่นคง “พื้นฐานของเราก็คือ ความเชื่อ และความวางใจว่าพระเยซูคริสต์ คือ พระบุตรของพระเจ้า “ 1 โครินธ์ 3 :11

ข้อคิด

3. คุณจะให้ตำแหน่งอะไรกับ “งาน” ที่คุณทำในแผ่นดินของพระเจ้า?

อธิษฐาน ให้หัวใจของคุณไม่ถูกทำให้หลงเงินไป

วันที่ 3 นั่นเป็นจำนวนแพะและแกะที่มากจริง ๆ!

1 พงศกษัตริย์ 7-9

ผลงานและความสง่างามของพระวิหารได้ถูกเกริ่นไว้แล้วในบทที่ 6 แผนงานต่อไปของซาโลมอน คือการก่อสร้าง “พระราชวังหลวง” ใช้เวลาถึง 13 ปี ก็ยังไม่แล้วเสร็จ โครงสร้างพระราชวังประกอบด้วยอาคารหลายหลัง รวมทั้งพระตำหนักพนาเลบานอน ห้องพระโรงเสนาหาม (1 พกษ 7:6) และห้องพระโรงพินิจัยที่พำนักของธิดาฟาโรห์ และของซาโลมอน

ช่างหล่อทองสัมฤทธิ์ส่วนพระองค์ ชื่อ ฮีราม ได้หล่อเสนาหามสองต้น และได้ตั้งเสาทั้งสองต้นไว้ที่มุขหน้าของพระวิหาร เสาต้นหนึ่งตั้งชื่อว่า “ยาซิน” แปลว่า พระองค์ทรงสถาปนาไว้ ส่วนอีกต้นหนึ่งชื่อ “โบอัซ” แปลว่า ในพระองค์คือกำลัง เพื่อย้ำเตือนประชาชนถึงกำลังของพระยาเวห์ที่สถิตอยู่ในพระวิหาร และพันธสัญญาวันรันดร์ที่มีต่ออิสราเอล ข้อความในตอนท้ายของหนังสือ 1 พงศกษัตริย์บทที่ 7 ได้ระบุรายการเครื่องใช้ต่างๆ ที่ทำจากทองที่ใช้ในพระวิหาร จากนั้นซาโลมอนได้นำ “ขุมทรัพย์” ต่างๆ ซึ่งได้สะสมไว้ตั้งแต่สมัยกษัตริย์ดาวิดทำสงครามกับชาวซีเรีย โมอับ อัมโมน อีโดม และชาวฟิลิสเตีย (2 ซมอ 8:9-14) มาเก็บไว้ในคลังพระวิหาร ของบางส่วนเหล่านี้ถูกหลอมและหล่อเป็นโลห์สำหรับประดับประดา (1 พกษ 10:16-17) ซาโลมอนใช้เวลาในการก่อสร้างพระวิหาร มากกว่า 7 ปีจึงสำเร็จ พระสิริและความงามของพระวิหาร และพระราชวังของพระองค์ อยู่เพียงช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น เนื่องจากการไม่เชื่อฟังของซาโลมอน (1 พกษ 11:11) ทรัพย์สมบัติในพระวิหารถูกกวาดไปหมดภายในห้าปี หลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (1 พกษ 14:26) สืบเนื่องมาจากการไม่เชื่อฟังอย่างต่อเนื่องของเหล่าผู้นำและประชาชน ทำให้พระวิหารถูกทำลายลงอย่างสิ้นเชิงในปี 586 ก่อนคริสตศักราช (2 พศด 36:19)

การถวายพระวิหารต้องเป็นหนึ่งในงาน “เฉลิมฉลอง” ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของชาวยิว การถวายเครื่องบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยวัวผู้ 22,000 ตัว แกะและแพะ 120,000 ตัว ตลอดเจ็ดวัน นั้นหมายถึงว่า ทุกๆหนึ่งนาที่ จะมีการถวายวัวผู้ 5 ตัว แกะและแพะ 20 ตัว ตลอดการเฉลิมฉลองนี้ คำอธิษฐานของซาโลมอนในการถวายพระวิหาร สามารถแบ่งออกเป็น “คำวิงวอน” เป็นช่วงๆได้ดังนี้ : ขอให้รักษาคำมั่นสัญญาที่พระเจ้าทรงให้ไว้แก่ดาวิด (8:23-26) ขอให้ประทานฝนในยามที่แห้งแล้ง (8:35-36) ขอให้ประทานชัยชนะให้อิสราเอลในยามออกไปรบ (8:44-45) ขอให้ประทานความเมตตาและการอภัยในระหว่างที่เป็นเชลย (8:46-51) พระเจ้าทรงปรากฏแก่ซาโลมอน เป็นครั้งที่สอง และทรง “ตรัสย้ำ” ถึงพระสัญญาที่มีต่อเขาและชาวอิสราเอล พระสัญญานี้เป็นพระสัญญาที่มีเงื่อนไข หมายถึงพระเจ้าจะถอน “พระพร” จากซาโลมอนและประชาชน ถ้าหากซาโลมอนและประชาชนถอนการอุทิศตัวต่อพระองค์ “การเชื่อฟัง” เป็นเครื่องทดสอบเสมอถึงความเชื่อที่แท้จริง รางวัลแห่งการรักษาความมั่นสัญญาจะเป็นสิ่งสถาปนาบัลลังก์ของซาโลมอนให้ยั่งยืนตลอดไป (มอบให้แก่ดาวิดเช่นกัน 2 ซมอ 7:16, 1 พกษ 2:4)

ข้อคิด

4. ซาโลมอนกระตือรือร้นในการถวายพระวิหารให้กับพระเจ้า แล้วคุณปรารถนาที่จะถวายสิ่งใดให้แก่พระเจ้า? เพราะเหตุใด?
2. ซาโลมอน ทรงชูพระหัตถ์ขึ้นฟ้าสวรรค์ในเวลาอธิษฐานของพระองค์ ส่วนคุณมีท่าทางแบบไหนในเวลาอธิษฐาน?

อธิษฐาน ให้คุณเชื่อฟังพระเจ้าอยู่เสมอ

วันที่ 4 จะไปไกลขนาดไหน!

1 พงศกษัตริย์ 10-11

ในขณะที่เราอ่านเรื่องราวต่างๆที่ประสบความสำเร็จของกษัตริย์ซาโลมอน บางคนอาจคิดว่า “ถ้ามีใครสักคนประสบความสำเร็จด้วยตัวเอง ต้องเป็นคนนี้แน่นอน” ตลอดเวลาหลายศตวรรษที่ผ่านมา ผู้คนได้ตื่นตาตื่นใจกับทรัพย์สมบัติอันมั่งคั่ง พระราชวังและพระวิหาร และของสะสมต่างๆ ซึ่งยังไม่รวมถึง สติปัญญา “เหนือมนุษย์” และความรู้ของซาโลมอน พระองค์ทรง “มีชื่อเสียง” ในทุกๆด้าน (บรรดาพระราชานั่งแผ่นดินโลก ผู้ได้ยินถึงสติปัญญาของพระองค์... 1 พกษ 4:34) “อำนาจ” (พระองค์ทรงครอบครองเหนือท้องถื่นทั้งสี่นฟากตะวันตกของแม่น้ำ.. 1 พกษ 4:24) “ความรู้” (พระเจ้าทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจแก่ซาโลมอนอย่างเหลือประมาณ ทั้งพระทัยอันกว้างขวางดุจทะเลทรายที่ชายทะเล.. 1 พกษ 4:29) “ความมั่งคั่ง” (พระราชาทรงกระทำให้เงินและทองคำเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน 2 พศต 1:15) นั่นเป็นสิ่งที่ใครๆต้องการ แต่พระองค์ก็ยังทรง “ว่างเปล่า” เพราะหัวใจของพระองค์ไม่ได้อยู่กับพระเจ้า

พระเยซูกล่าวถึงการ “แสวงหา” แผ่นดินของพระเจ้า แสวงหาแผ่นดินและความชอบธรรมของพระเจ้ก่อน.. (มธ 6:33, 7:7, กจ 15:17, 17:27, รม 2:7 ฮบ 11:6) ในมัทธิว 12:42 พระเยซูกล่าวว่า “นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยิวนี้ และจะเป็นตัวอย่างให้คนในยิวนี้ได้รับโทษ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก เพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี่” พระเยซูใช้เรื่องราวของราชินีแห่งเชบาเพื่อให้เห็นภาพว่า คนๆหนึ่งเขาแสวงหา “ความรู้” และ “ความจริง” มากขนาดไหน พระนางต้องเดินทางเป็นระยะทางมากกว่า 1,500 ไมล์เพื่อที่จะมาเห็นซาโลมอนด้วยตาตัวเอง! มีการคำนวณคร่าวๆ ว่า พระนางต้องใช้เวลาเดินทางมากกว่า 75 วัน (อุรุเดินทางได้วันละ 20 ไมล์) เพื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม มากขนาดไหนล่ะ ที่คุณ “แสวงหา” ความจริง? แท้จริงแล้วราชินีแห่งเชบามีสิทธิ์ที่จะยืนขึ้น และ “ประณาม” ผู้ที่ไม่ยอมแสวงหาความจริง!

ลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของพระวจนะของพระเจ้า หากกล่าวถึง “วีรบุรุษหรือวีรสตรี” จะไม่มีการปกปิดบาปของพวกเขาเลย พระคัมภีร์ไบเบิลเสนอเรื่องราวที่ยกมาอย่างตรงไปตรงมา เน้นให้เห็นถึงคุณธรรมและความผิดพลาด “การไม่เชื่อฟัง” ของซาโลมอน เป็นสิ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจน และความล้มเหลวของพระองค์เป็นผลที่ตามมาดังที่พระเจ้าสัญญาไว้ พลังของซาตานค้นพบว่าการลดทอนมาตรฐานและศีลธรรมของคนอย่างช้าๆ นั้น มีประสิทธิภาพการทำลายล้างได้มากกว่า การโจมตีทั้งหมดครั้งเดียว! ในโรมบทที่ 5 เปาโลอธิบายว่า ความทุกข์ยากก่อให้เกิดความอดทน ความอดทนทำให้เห็นว่าเราเป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้ได้ และการที่เราเห็นเช่นนั้นทำให้เกิดมีความหวังใจ แต่สำหรับซาโลมอนแล้วได้แสดงให้เห็นว่า “อำนาจ” ก่อให้เกิด “ความหยิ่ง” และความหยิ่งทำให้ “ทะนงตน” และความทะนงตนนั้นทำให้ “ประนีประนอม” ต่อพระวจนะของพระเจ้า

พระเจ้าทรงกริ้วต่อซาโลมอนอย่างมาก “เพราะพระทัยของท่านได้หันไปเสียจากพระเจ้า” (1 พกษ 11:9) พระเจ้าทรงแสดงความ “สัถย์ซื่อ” ต่อดาวิด (1 พกษ 11:12) และทรงสัญญาว่าการ “ฉีกอาณาจักร” จะไม่เกิดขึ้นในช่วงชีวิตของ

ซาโลมอน แต่จะเกิดขึ้นในยุคของบุตรชายของท่าน พระเจ้าตรัสกับซาโลมอนว่า พระองค์จะทรงให้บุตรชายของท่านขึ้นปกครอง “เผ่าหนึ่ง” ยูดาห์นั่นเอง เผ่านี้ถูกเลือกไว้และคำทำนายของยาโคบที่มีต่อยูดาห์ในปฐมกาล 49:10 อารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์.. อำนาจปกครองจะไม่ขาดไปจากเชื้อสายของเขา จนกว่าบุคคลผู้เป็นเจ้าของอำนาจที่แท้จริงจะมาถึง (พระเยชู)”

เพราะการไม่เชื่อฟังของซาโลมอน พระเจ้าทรงให้ “ปฏิบัตย์” เกิดขึ้นมากมาย ฮาดีดคนเอโดม เรโซนแห่งซีเรีย และเยโรโบอัมจากเผ่าเอฟราอิม ซึ่งหมายความว่า สถานการณ์ต่างๆ ได้เปลี่ยนไปนับจากช่วงเวลาที่ซาโลมอนได้ตรัสกับฮีรามว่า “บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ทรงประทานให้ข้าพเจ้าได้หยุดพักรอบด้าน ปฏิบัตย์หรือเหตุร้ายก็ไม่มี” (1 พกษ 5:4)

ข้อคิด

1. ถ้าคุณสามารถถามคำถามหนึ่งจาก “ชายที่มีสติปัญญามากที่สุด” คุณจะถามว่าอะไร? ทำไม?
2. เป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือเปล่า? ที่คริสเตียนจะสะสมเงินและทองอย่างมากมาย คุณจะทำอะไร? กับความ “ร่ำรวย” ของคุณ? มากขนาดไหนที่คุณถวายให้กับพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์?
3. การเทศน์กับคนที่ไม่ได้เป็นคริสเตียน เป็นสิ่งที่ผิดไหม? เพราะเหตุใด? มีข้อพระคัมภีร์ใดบ้างที่พูดถึงประเด็นนี้?

อธิษฐาน ให้คุณแสวงหาความจริงด้วยสิ้นสุดจิตใจของคุณ

วันที่ 5 พระวาทะของพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยน

1 พงศกษัตริย์ 12-15

หลังจากการสิ้นพระชนม์ของกษัตริย์ซาโลมอน (1 พกษ 11:43) ราชโอรสของเรโหโบอัมก็ขึ้นครองราชย์แทน เรโหโบอัมไม่ได้เป็นผู้ชายที่ “ถอดแบบ” เหมือนกับพระบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นบุตรผู้สืบเชื้อสายของผู้ชายคนหนึ่งที่มีสติปัญญา แต่พระองค์ไม่ได้เป็นลูกชายที่สืบทอดสติปัญญา แต่กลับสืบทอดความโง่เขลาแทน พระมารดาของพระองค์เป็นชาวอัมโมน สิ่งนี้ได้ถูกกล่าวไว้และเน้นย้ำในหนังสือ 1 พกษ 14:21,31 เรโหโบอัมได้ปฏิเสธ คำแนะนำดีๆ จากเหล่าผู้นำที่มีประสบการณ์ทั้งหลาย หนทางที่โง่เขลา ที่เขาเลือกนำไปสู่การแตกแยกของชนชาติอิสราเอลอย่างรวดเร็ว ในสุภาษิต 19:20 กล่าวว่า “จงฟังคำแนะนำและรับคำเตือนสติ เพื่อเจ้าจะได้ปัญญาสำหรับอนาคต” สำหรับสาวกในยุคปัจจุบัน การฟังและติดตามคำแนะนำเป็นกุญแจสำหรับ “จิตใจ” ที่ถ่อมและเติบโต เราแสวงหาคำแนะนำจากใคร นั่นเป็นเครื่องบ่งชี้ว่า เราจริงจังกัไหนที่แสวงหาความจริง

เพราะแนวทางที่รุนแรงจากเหล่าผู้ให้คำแนะนำของเรโหโบอัมในการปกครองประเทศก่อให้เกิดการกบฏขึ้น นำโดยเยโรโบอัม ซึ่งเป็นหนึ่งในศัตรูของซาโลมอน (1 พกษ 11:26) ชนเผ่าทางเหนือทั้งสิบเผ่า กบฏต่อการนำของเรโหโบอัม เยโรโบอัม แทนที่จะเป็นคนที่ห้ามปราม ประชาชนเดินทางไปนมัสการที่กรุงเยรูซาเล็ม เขากลับจัดตั้ง “รูปเคารพ” สองรูปขึ้น (รูปหนึ่งตั้งอยู่ที่เบธเอล อีกรูปหนึ่งตั้งอยู่ที่ดาน) ให้ประชาชนนมัสการแทน พระเจ้าทรง “รังเกียจ” การนมัสการรูปเคารพ (อพย 20:4, ลนต 19:4, 2 พกษ 17:12, 1 ยน 5:21) บาปนี้เป็นจุดเริ่มต้นแห่งจุดจบของเยโรโบอัม และชนชาติอิสราเอลทางตอนเหนือ ผู้ที่ติดตามการนมัสการของเขา (1 พกษ 15:34,16:2,7,19,26,31, 21:22,52, 2 พกษ 3:3, 9 :9)

ในหนังสือ 1 พงศกษัตริย์ บทที่ 13 พระเจ้าส่งผู้เผยพระวาทะคนหนึ่งจากยูดาห์เพื่อสาปแช่งแทนนบูซารูปเคารพในเบธเอล พระเจ้ากำชับเขาทำ 3 สิ่ง ในขณะที่เขาเดินทางไปเบธเอล 1) ห้ามรับประทานอาหารใดๆ 2) ห้ามดื่มน้ำ 3) ห้ามเดินทางกลับเส้นทางเดียวกับที่เขามา เยโรโบอัมได้รู้ซึ่งถึงพลังของผู้เผยพระวาทะคนนี้ เมื่อได้เผชิญหน้ากันที่เบธเอล เยโรโบอัมพยายามติดสินบนผู้เผยพระวาทะ แต่ผู้เผยพระวาทะนั้นนั้นเคร่งครัดต่อคำสัญญาที่พระเจ้า จึงได้ปฏิเสธและมุ่งหน้ากลับบ้าน มีผู้เผยพระวาทะชราอีกคนหนึ่งจากเบธเอล ได้ติดตามผู้เผยพระวาทะหนุ่มแห่งยูดาห์ และขอให้เขากลับบ้านพร้อมกับท่าน ผู้เผยพระวาทะจากยูดาห์ไม่ได้อธิบายว่าพระเจ้าทรง “บัญชา” เขาถึงการห้ามรับประทานหรือดื่มสิ่งใดๆในเบธเอล ผู้เผยพระวาทะชราบอกเขาว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งกล่าวกับเขาโดยพระวาทะของพระเจ้าว่า “นำเขากลับไปยังบ้านของเจ้าพร้อมกับเจ้า เพื่อเขาจะได้รับประทานขนมปังและได้ดื่มน้ำ” (ท่านโกหกเขา) เพราะเชื่อคำพูดของผู้เผยพระวาทะชรา ผู้เผยพระวาทะจากยูดาห์จึงยอมกลับไปพร้อมกับท่าน แต่ภายหลังก็ถูกฆ่าเพราะ “การไม่เชื่อฟัง” บทเรียนนี้ คือ พระวาทะของพระเจ้านั้นไม่เคยเปลี่ยน !” พระเยซูคริสต์เป็นเหมือนเดิม ไม่ว่า วานนี้ วันนี้ และตลอดไป (ฮีบรู 13:8) อัครทูตเปาโลได้บอกสาวกในเมืองกาลาเทียว่า สารของพระคริสต์ “ไม่เคยเปลี่ยน” ไม่ว่าใครจะเป็นผู้กล่าว (กาลาเทีย 1:8) คริสตจักรในปัจจุบันส่วนใหญ่ ได้ติดตาม “ประเพณี” ที่ถูกสอนโดยมนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งที่ประนีประนอมกับพระคัมภีร์ไบเบิล พระเยซูได้ตักเตือนเรื่องนี้ในหนังสือ มาระโก 7:8 “เจ้าทั้งหลายละธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามถ้อยคำของมนุษย์ที่เขาสอนต่อกันมานั้น” มันไม่สำคัญหากนักเทศน์ของคุณ เพื่อนฝูง หรือแม้แต่พ่อแม่ของคุณบอกคุณบางสิ่งซึ่ง “แตกต่าง” จากพระวาทะของพระเจ้า -- คุณก็ไม่สมควรที่จะติดตามสิ่งเหล่านั้น ทุกคนควรมุ่งมั่นที่จะติดตามพระประสงค์ของพระเจ้า ไม่ว่าจะมียุบสรรคส่วนตัวยากเย็นเพียงไร หรือต้องเสียสละบางสิ่งบางอย่าง

เป็นเวลาสี่สิบสองปีที่เยโรโบอัมผู้ไม่ยอมกลับใจใหม่ ได้ปกครองประเทศอิสราเอลที่เพิ่งสถาปนาขึ้นใหม่ (รู้จักในชื่ออาณาจักรทางเหนือ) อาบียาห์โอรสของพระองค์ทรงประชวรอย่างหนัก และนี่เป็นครั้งแรกที่ทรงหันมาขอคำปรึกษาและความช่วยเหลือจากผู้เผยพระวจนะอาหิยาห์แห่งชิลอห์ สิ่งนี้ไม่ได้เปิดโปงให้เราเห็นหรือว่า จำต้องใช้ความเจ็บป่วยของโอรสของพระองค์ จึงจะ “โน้มน้าว” ให้พระองค์หันมาหาพระวจนะของพระเจ้าได้ อาหิยาห์คือผู้เผยพระวจนะผู้ซึ่งก่อนหน้านี้อาบียาห์เป็นผู้ประกาศว่า เยโรโบอัมจะเป็นผู้เลือกสรรของพระเจ้าที่จะเป็นกษัตริย์ (1 พกษ 11:29-39) กษัตริย์รู้ดีว่าจะพบเขาได้ที่ไหน แต่ตอนนี้พระองค์หันมาหาผู้เผยพระวจนะเพื่อขอคำปรึกษาฝ่ายจิตวิญญาณเท่านั้น แต่มันสายเกินไปแล้ว! บ่อยขนาดไหนที่เราเปิดเผยจิตใจที่แท้จริงของเราโดยไม่ได้พึ่งพาคำปรึกษาของพระเจ้า แต่พึ่งพา “ความเข้าใจของตัวเอง” “จงวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างหมดใจ อย่าพึ่งความเข้าใจของตนเอง” (สุภาษิต 3:5) เราควรเรียนรู้จากพระเจ้าทุกวัน นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมถึงสำคัญที่มีเวลาชะมัทนมัสการ หรือ “เฝ้าเดี่ยว” กับพระเจ้าทุกวัน มันง่ายมากที่เราจะติดตาม แรงปรารถนาของตัวเองและจิตใจที่ล่องลอย เพียง 3 ปีหลังการสิ้นพระชนม์ของกษัตริย์ดาวิด “รากฐาน” ของพระวิหารซึ่งเปรียบเสมือนพระสิริของพระเจ้าในยุคนั้นได้ถูกวางลง สี่ปีหลังการสิ้นพระชนม์ของซาโลมอน หรือ 33 ปี หลังจากก่อสร้างเสร็จ ทรัพย์สมบัติทั้งหมดถูกยึดไปโดยกองทัพที่บุกรุกของอียิปต์ (1 พกษ 14:25-26) พระเจ้าได้เตือนชาวอียิวครั้งแล้วครั้งเล่าถึงผลแห่งความบาปของพวกเขา แต่เสียงเตือนนี้กลับตลกขบขันที่ตึง!

หนังสือพงศกษัตริย์และพงศาวดาร ชี้ให้เห็นถึงประเด็นที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง คือ “พลัง” ของตัวอย่างและการฝึกฝน สุภาษิตเก่าตอนหนึ่งกล่าวว่า “เปรียบดั่งพ่อ... เปรียบดั่งลูก” เหมาะสมกับเหตุการณ์นี้ 1 พกษ 15:3 “พระองค์ (อาบียาห์) ทรงทำบาปทุกอย่างเช่นเดียวกับพระบิดา และไม่ได้มีพระทัยกตัญญูต่อพระยาเวห์พระเจ้าของพระองค์ เหมือนดาวิดบรรพบุรุษ จากบทก่อนหน้าเรารู้ว่าบาปเหล่านั้นมีอะไรบ้าง 1) ความไม่ละอายต่ออำนาจในการจัดการกับเสียงบ่นว่าของชนเผ่าทางเหนือ (12:1-16) 2) ความพยายามใช้อำนาจในการนำจัดการกับชนเผ่าที่กบฏ (12:18-24) 3) อนุญาตให้สร้างปูชนียบูชา “สถานสูง” ของต่างชาติ (14:23) 4) แทรกแซงให้มีโสเภณีขายประจำสถานบูชา (14:24) “ความเสื่อม” ทางด้านคุณธรรมของกษัตริย์ เราอาจพบได้จากการสะกดพระนามของพระองค์ที่แตกต่างกันในหนังสือ 1 พกษกษัตริย์ และ หนังสือ 2 พกษาวดาร 13 หนังสือพงศาวดารสะกดพระนามของพระองค์ว่า “อาบียาห์” แปลว่า “พระยาเวห์คือบิดาของเรา” แต่พระนามของพระองค์ที่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือ พกษกษัตริย์ คือ “อาบียัม” แปลว่า “บิดาของเราคือ ยัม (ชื่อของพระเจ้าแห่งท้องทะเลของชาวคานาอัน) เป็นไปได้ว่าพระองค์เริ่มต้นเป็นผู้ติดตามพระเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อ แต่จบลงด้วยการติดตามพระเจ้าเทียมเท็จแทน

ข้อคิด

1. คุณได้ชื่อว่าเป็นผู้ขอคำแนะนำในการตัดสินใจในเรื่องใดๆ หรือเปล่า? คุณขอคำแนะนำในเรื่องการเทศ ? การเงิน? การแต่งงาน? การเลี้ยงลูก? ให้อธิบายคำตอบของคุณด้วย
2. คุณกำลังถูกทดลองที่จะหยุดติดตามพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจหรือเปล่า? คุณกำลังประนีประนอมคดโกงที่มีต่อการนำหรือเปล่า?
3. การยอมเชื่อฟังพระเจ้าของคุณ เคยทำให้ครอบครัว เพื่อนฝูง รู้สึกแปลกประหลาดกับคุณหรือเปล่า? แล้วคุณรู้สึกอย่างไร? คิดว่ามันคุ้มค่าไหม?

อธิษฐาน

-ให้มีความเชื่อมั่นที่ยึดความจริงในพระเจ้าตลอดไปและมีหัวใจติดตามคำแนะนำและหนทางของพระเจ้าอยู่เสมอ

วันที่ 6 ... ฟังพระสุรเสียงอันอ่อนโยนของพระเจ้า

1 พงศกษัตริย์ 16-19

ความสำเร็จของเหล่ากษัตริย์ชั่วร้าย หลังการขึ้นครองราชย์ของเยโรโบอัม ถูกบันทึกไว้ใน 1 พงษ 15:25-16:28 ซึ่งรวมทั้งรัชสมัยของกษัตริย์อาหับ โอรสของ อมรี บันทึกในรัชกาลของอาหับค่อนข้างยาวซักหน่อย เพราะว่าได้บันทึกภารกิจของผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ ซึ่งรับใช้อยู่ในรัชกาลของอาหับไว้ด้วย ในช่วงแนะนำตัวอาหับ ไบเบิลกล่าวไว้ถึงสามครั้งว่า เขาเป็นราชโอรสของ อมรี (1 พงษ 16:28,29,30) ชื่อ “อาหับ” แท้จริงมีความหมายว่า “คล้ายคลึงบิดา” 1 พงษ 16:25 กล่าวไว้ว่า “อมรี ได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระเจ้า และทรงกระทำชั่วมากยิ่งกว่าบรรดากษัตริย์ผู้มาก่อนพระองค์” สิ่งเดียวกันถูกกล่าวถึงอาหับราชโอรสของอมรีไว้ใน 1 พงษ 16:33 “...อาหับทรงกระทำการที่กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระพิโรธมากยิ่งขึ้นกว่าบรรดาพระราชินีซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ อาหับได้กระทำความปิ่นำรังเกียจหลายอย่าง รวมทั้งแต่งงานกับลูกสาวของกษัตริย์ผู้นมัสการพระบาอัล ประณินิบัติและสร้างพระวิหารของพระบาอัลในเมืองสะมาเรีย และทรงสร้างอาเซราห์ (1 พงษ 16:29-33) บาปที่ร้ายแรงที่สุดตามข้อความดังกล่าวคือ การที่พระองค์แต่งงานกับ “เยเซเบล” ชื่อ “เยเซเบล” อาจมาจากเสียงร้องในการนมัสการพระบาอัลซึ่งแปลว่า “พระบาอัลอยู่ที่ใด” แต่ถ้าแปลในภาษาฮีบรู ชื่อนี้มักใช้เป็นเสียงที่คนอิสราเอลแสดงออกถึงความชื่นชมยินดี

ตัวละครที่เด่นในการอ่านนี้คือ เอลียาห์ ชื่อของท่านเป็นการรวมชื่อทั้งสองของพระเจ้า คือ “เอลอฮิม” และ “ยาเวห์” เอลียาห์คิดในใจว่า แคนนี้ก็เพียงพอแล้วในการหันเห “จิตใจ” ของผู้คนกลับมาหาพระเจ้า แต่เมื่อราชินีเยเซเบล แก่แค้นคืบและไล่ติดตามเอลียาห์ เขาก็รู้สึกว่าเขา “ลืมหูลง” ในภารกิจของตนเอง เขาหลบหนีไปจมอยู่กับการสงสารตัวเอง เรียกร้องถึงพระเจ้า “ข้าพยายามากเพียงพอแล้ว พระเจ้าขอทรงโปรดเอาชีวิตข้าไปเถิด” พระเจ้าทรงให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อสอนบทเรียนเอลียาห์ถึงการพึ่งพา “เสียงกระซิบอันอ่อนโยน” ของพระเจ้า ไม่ว่าจะต้องเผชิญสถานการณ์แบบไหน พระเจ้าไม่ได้ตักเตือนเขาแต่ทรงหนุนใจและชี้แนะเขา จะมีเวลาที่ดูเหมือนทุกสิ่งไม่เป็นใจกับเรา เราอาจจะท้อใจ และรู้สึกว่าชีวิตของเราไม่ได้ถูกเรียกใช้เพื่อพระเจ้า แต่พระเจ้าของเราอยู่ที่นั่น เพื่อหนุนใจเราเหมือนที่พระองค์ได้กระทำกับเอลียาห์

ข้อคิด

1. คุณไม่ได้เป็นใครบางคนที่ถูกนิยามชื่นชมมากที่สุด เพราะว่าคุณเป็นคริสเตียนหรือเปล่า? คุณรู้สึกอย่างไรกับสิ่งนี้
2. “ความแร้นแค้น” อะไรในชีวิตของคุณที่กำลังทดสอบความเชื่อของคุณอยู่? (ตงาน, ไม่มีเพื่อน, สุขภาพไม่ดี ฯลฯ)
3. คุณกำลังหวั่นไหวอยู่ระหว่างสองความคิดเห็น ในเรื่องการเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้าอยู่หรือเปล่า? คุณจะตัดสินใจถูกต้องได้อย่างไร?

อธิษฐาน เพื่อเราจะถูกใช้จากพระเจ้า เพื่อเสริมสร้างความเชื่อที่เข้มแข็งให้กับผู้อื่น

วันที่ 7 อย่าประนีประนอมเพื่อเป็นที่นิยมชมชอบ

1 พงศกษัตริย์ 20-22

กษัตริย์อาหับมีโอกาสมากเพียงพอที่เสาะแสวงหาพระเจ้าและความช่วยเหลือจากพระองค์ผู้ซึ่งให้คำมั่นสัญญาเสมอกับผู้ที่เชื่อและวางใจในพระองค์ แต่พระองค์กลับเลือกที่ใส่ความมั่นใจในตัวเอง และความสามารถของตนและหลงลืมพระเจ้าไป พระราชสาสน์ที่มีถึงเบนฮาดัดนั้นเป็นหนึ่งในข้อความที่ “หยิ่งและทรนง” “ขอท่านผู้ที่ยอมรับเกรงกลัวว่าอดอังก้อย่างผู้ที่ยอดเกรงกลัวแล้วเลย” (1 พกษ 20: 11) วันนี้คนหนึ่งอาจจะพูดว่า “หัวเราะที่หลังดังกว่าก็ได้”

ชะตาชีวิตของอาหับมีผลมาจากการไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง ทั้งๆที่พระองค์ได้เป็นประจักษ์พยานกับเหตุการณ์ที่น่าทึ่งหลายเรื่อง อย่างเช่น ความกันดารอาหารที่เกิดจากคำทำนายของผู้เผยพระวจนะ และไฟที่มาจากสวรรค์ที่เทอกเขาคารเมล แต่อาหับก็ยังปฏิเสธการแสวงหาคำปรึกษาและแนวทางในการเผชิญหน้ากับกองทัพของซีเรีย พระเจ้าประทานชัยชนะที่มีต่อซีเรียสองครั้งแก่อาหับ (1 พกษ 20:20,29) แต่แทนที่จะทำลายข้าศึกให้สิ้นซาก พระองค์กลับปล่อยข้าศึกไป (1 พกษ 20:34) เพราะว่าอาหับปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งจึงประกาศว่า ชีวิตของพระองค์จะต้องแทนชีวิตของกษัตริย์ซีเรียที่พระองค์ทรงปล่อยไป (1 พกษ 20:42)

ในบทที่ 22 ได้บอกเราว่า อาหับต้อนรับ เยโฮชาฟัท โดยแสดงเจตจำนงที่ร่วมกันเป็นพันธมิตรต่อสู้กับซีเรีย แผนงานคือ รวมกำลังเข้าด้วยกันเข้ายึดเมือง ราชโมทกิลเอลาด ซึ่งเป็นเมืองยุทธศาสตร์ซึ่งขณะนั้นอยู่ภายใต้การคุ้มครองของซีเรีย (1 พกษ 22:3) แต่เยโฮชาฟัทไม่ต้องการทำอะไรจนกว่าพระองค์จะ “สอบถามดูพระดำรัสของพระเจ้าก่อน” (1 พกษ 22:5) ผู้เผยพระวจนะของอาหับสี่ร้อยคนออกมาเผยพระวจนะ พวกเขาประกาศว่า กองทัพของอิสราเอลและยูดาห์จะได้รับชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ แต่กษัตริย์เยโฮชาฟัทกลับกังวลพระทัยพูดว่า “ที่นี่ไม่มีผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าอีกซึ่งเราจะสอบถามได้แล้วหรือ” 1 พกษ 22 : 7 อาหับส่งผู้สื่อสารไปตามมีคายาห์ด้วยความ “ลังเล” อาหับเกลียดชังมีคายาห์เพราะเขาเผยแต่ข่าวร้าย ผู้เผยพระวจนะคนอื่นพยายามโน้มน้าวให้มีคายาห์เผยพระวจนะเหมือนกันกับพวกเขา แต่มีคายาห์ยึดกับความจริงต่อพระวจนะของพระเจ้า 1 พกษ 22:14 มีคายาห์ทำให้ทุกคน “ตื่นตระหนก” ด้วยการเตือนอาหับว่า พระองค์จะไม่มีชีวิตกลับมาจากสงคราม ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าถูกทารุณกรรมและถูกขังคุกในช่วงเวลานั้น ความเข้มแข็งในบุคลิกของมีคายาห์เป็นที่น่ายกย่อง เพราะแม้เขาจะได้รับ ความอับอายและเจ็บปวด เขาก็ไม่ “ปฏิเสธ” พระวจนะของพระเจ้า แต่ยืนหยัดพูดความจริง “คริสเตียน” คนหนึ่งซึ่งอาจจะต้องเผชิญคำวิจารณ์หรือการดูถูก เพราะการพูดหรือกระทำการเพื่อเป็นที่ชอบพระทัยของพระคริสต์ แต่สำหรับผู้ที่ซื่อสัตย์ในกิจการงานของพระเจ้าจะได้รับสันติสุขและกำลังจากพระองค์ “การประนีประนอม” กับความจริงเพียงเพื่อ “เป็นที่นิยมชมชอบ” อาจนำมาซึ่งความพึงพอใจเพียงชั่วคราว เราในฐานะคริสเตียนต้องยืนหยัดด้วยความกล้าหาญต่อความจริง ไม่ว่าจะต้องจ่ายราคาส่วนตัวเท่าไรก็ตาม

ข้อคิด

1. อะไรคือศัตรูอันดับ 1 (หรือปัญหา) ของคุณในวันนี้? คุณมั่นใจในความสามารถของคุณที่จะเอาชนะมันได้หรือไม่?
2. ชีวิตของเหล่ากษัตริย์ถูกรูปด้วยเงื่อนไขจากความซื่อสัตย์ของพวกเขาเอง แล้วชีวิตของคุณตอนนี้จะสรุปว่าเป็นอย่างไร?
3. **อธิษฐาน** --ให้คุณเปิดใจขอคำปรึกษาและคำแนะนำในหนทางของพระเจ้าจากผู้อื่นอยู่เสมอ

วันที่ 8 เราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า

2 พงศ์กษัตริย์ 1-3

คำพยากรณ์เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของกษัตริย์อาหัสยาห์แห่งอิสราเอล ถูกทำนายไว้โดยเอลียาห์และมันเป็นจริงในหนังสือ 2 พงศ์กษัตริย์บทที่ 1 พระเจ้าไม่พอพระทัยกษัตริย์อาหัสยาห์ เพราะกษัตริย์ทรงขอคำแนะนำเรื่องการประหารของพระองค์ว่าจะหายหรือไม่? จากพระอื่นแทนที่จะทูลถามจากพระเจ้าที่แท้จริง

2 พงศ์กษัตริย์ 2 มุ่งประเด็นไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างเอลียาห์และเอลีชา การเรียกของเอลียาห์ที่มีต่อเอลีชา ได้ถูกบันทึกไว้ใน 1 พกษ 19:19-21 “การเรียก” เอลีชาให้ติดตามและเรียนรู้จากเอลียาห์นั้น ใกล้เคียงกับการเรียกปัจจุบันนี้ต่อเหล่าสาวกให้ติดตามและ “เลียนแบบ” พระเยซู (มก 1:20) และเรียนรู้จากผู้ที่ยังคง “สอนเขาให้ถือสิ่งสารพัด” ที่พระเยซูทรงบัญชาไว้ (มัทธิว 28 :20) ตอนที่ถูกรื้อฟื้นเอลีชายังไม่ค่อยรู้จักเอลียาห์เท่าใดนัก แต่เขาก็ให้ใจและจงรักภักดีและ “ถ่อมใจ” ที่เรียนรู้จากเอลียาห์ ความจงรักภักดีและความรักของเอลีชาที่มีต่อเอลียาห์ถูกบันทึกไว้ใน 2 พงศ์กษัตริย์บทที่ 2 เอลีชาคิดว่าเอลียาห์จะจากเขาไปในวันนั้น แต่เขามีแรงปรารถนาที่อยากจะทำหน้าที่จนกระทั่งที่สุด เอลีชาแสดงออกจากคำพูดที่มีต่อเอลียาห์ “พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น” และเมื่อเอลียาห์ถามเอลีชาว่า เขาต้องการให้ท่านทำอะไรให้ เอลีชา “ขอให้ฤทธิ์เดชของท่านอยู่กับเขาตามส่วนสิทธิบุตรหัวปี” เอลีชาต้องการเป็นเหมือนเอลียาห์ หลังจากที่คำขอนี้ได้ถูกประทานจากพระเจ้าโดยหมายสำคัญ (2 พกษ 2:11) เอลีชาก็ร้องให้ “คุณพ่อของข้าพเจ้า คุณพ่อของข้าพเจ้า ดูรอบของอิสราเอลและพลม้าประจำ” ในการขอที่จะมี “ฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณ” ตามส่วนสิทธิบุตรหัวปีจากเอลียาห์ หมายถึง เอลีชาขอที่จะเป็น “บุตรฝ่ายจิตวิญญาณ” ของเอลียาห์นั่นเอง ในฐานะที่พ่อจะมอบทรัพย์สมบัติ “สองส่วน” ให้แก่บุตรหัวปี (ฉบบ 21:15-17) ดังนั้นเอลีชาจึงได้รับทรัพย์สมบัติฝ่าย “จิตวิญญาณ” สองส่วนด้วยเช่นกัน

หลังจากเอลียาห์ถูกรับขึ้นไปแล้ว เอลีชาเริ่มปฏิบัติงานเช่นเดียวกับเอลียาห์ ท่านเอาเสื้อคลุมของเอลียาห์ฟาดลงที่แม่น้ำเช่นเดียวกับที่เอลียาห์ได้กระทำ (2 พกษ 2:8) แม้แต่ผู้เผยพระวจนะคนอื่นยังให้ความเห็นว่า เอลีชาได้รับพระวิญญาณของเอลียาห์อย่างชัดเจน เราสามารถเรียนรู้หลายสิ่งจากตัวอย่างของเอลีชา เอลีชามีความถ่อมใจที่อยากเรียนรู้จากผู้อื่น และมีความปรารถนาที่จะเป็นเหมือนผู้อื่น ท่านเห็น “ความเข้มแข็ง” ของเอลียาห์ และต้องการสิ่งนี้ในชีวิตของท่าน ท่านไม่ได้โต้แย้งเมื่อคนกล่าวว่า ท่านมี “พระวิญญาณของเอลียาห์” เราต้องการ “การถ่อมใจ” และ เป็นผู้ติดตามที่ “กระตือรือร้น” .ให้กับคนที่พระเจ้าส่งเข้ามาในชีวิต เพื่อที่จะฝึกฝนเรา เราต้องยอม “เลียนแบบ” พวกเขา และมี “ความภักดี” แก่กันและกันเหมือนดังที่ เอลีชามีต่อเอลียาห์ เพราะท่านมีความถ่อมใจและเป็นสาวกที่ภักดีต่อเอลียาห์ เอลีชาได้กลายมาเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ ใน 2 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 3 บันทึกว่า เอลีชาได้เผยพระวจนะถึงความพ่ายแพ้ของโมอับ ซึ่งเหตุการณ์ก็เป็นจริงดังที่ท่านกล่าวไว้

ข้อคิด

1. อะไรเป็นสิ่งที่ขวางคุณจากการเป็นสาวก (ผู้ติดตาม) ที่ยอดเยี่ยมต่อพี่เลี้ยงของคุณ? คุณปล่อยให้ความแตกต่างในบุคลิก ความคิดเห็น ภูมิหลัง อายุ และตารางเวลา เป็นสิ่งที่ดึงคุณกลับจากให้สุดใจต่อเขาหรือเปล่า?
2. ถ้าคุณได้เป็นสาวกของเอลียาห์ คุณจะเป็นอย่างไหน?

อธิษฐาน -- ให้ถ่อมจิตใจของคุณลง และเรียนรู้จากใครก็ได้ที่ช่วยคุณให้เป็นเหมือนพระเยซู

วันที่ 9 อัจฉริยะของความเชื่อ

2 พงศ์กษัตริย์ 4-6

ในหนังสือ 2 พงศ์กษัตริย์ 4-7 ได้บันทึกอัจฉริยะของความเชื่อไว้มากมาย ซึ่งกระทำโดยเอลีชาผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า บันทึกพิเศษของเรื่องราวเหล่านี้ได้แก่ น้ำมันของหญิงม่าย บุตรของหญิงชาวซุนเนมฟื้นคืนชีวิต นาอามานหายจากโรคเรื้อน และวางกับดักชาวซีเรียที่ตบอด เรื่องราวแต่ละเรื่องสอนบทเรียนสำคัญเกี่ยวกับความเชื่อ เรื่องน้ำมันของหญิงม่าย (2 พกษ 4:1-7) แสดงให้เห็นทั้งสองด้านของความเชื่อ หนึ่งในหญิงม่ายนั้นต้อง “เชื่อ” และ “ปฏิบัติตาม” สิ่งที่ผู้เผยพระวจนะกล่าว (ยากอบ 2:17) สอง เธอได้รับการอวยพรตาม “ขนาด” ของความเชื่อของเธอ น้ำมันถูกเติมใส่ให้ตามจำนวนเท่ากับขนาดความเชื่อของเธอ พวกเขาวันนี้ก็เช่นเดียวกัน ถ้าเราเชื่อในไบเบิลและยอมเชื่อฟังด้วยสิ้นสุดใจ ดังนั้นระดับของความเติบโตและการถูกใช้อย่างมีพลังจากพระเจ้า จึงขึ้นอยู่กับว่า เราไว้ใจพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจอย่างไร เราประกาศความเชื่อมากขนาดไหน การปรับปรุงบุคลิกของคุณ การไว้ใจผู้อื่น หรือแม้แต่การอธิษฐานและอ่านไบเบิลของคุณเป็นอย่างไร?

หญิงชาวซุนเนม ที่เอลีชาชุบชีวิตลูกชายของเธอให้ฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง (2 พกษ 4:8-37) สอนเราเกี่ยวกับความเชื่อสุดย่ำต่อ “ความมุ่งมั่น” ผู้เป็นมารดาคนนี้เชื่อว่า เอลีชาจะช่วยบุตรชายให้ฟื้นคืนชีวิตได้ แม้จะรู้ว่าเอลีชาเป็นคนที่ยุ่งมากก็ตาม คุณมีความเชื่อมากขนาดไหน ที่สาวกคนอื่นจะสามารถช่วยแก้ปัญหาของคุณได้? คุณมุ่งมั่นขนาดไหนที่จะได้รับความช่วยเหลือ? อัจฉริยะที่นาอามานหายจากโรคเรื้อน ในหนังสือ 2 พกษ 5:1-14 สอนเราในเรื่องของความถ่อมใจซึ่งต้องควบคู่ไปกับความเชื่อของเรา นาอามานต้องการได้รับการรักษาให้หาย แต่ต้องเป็นในหนทางของเขาเท่านั้น เขาไม่ชอบวิธีการของเอลีชา เพราะมันดูง่ายเกินไป “ความหยิ่ง” ของนาอามานเกือบจะทำให้เขาไม่ได้รับการรักษาให้หาย เรื่องราวของนาอามานสอดคล้องกับ “การรับบัพติศมา” ซึ่งเปรียบกับการรักษาโรคเรื้อนฝ่ายจิตวิญญาณ มันคือ บาปนั่นเอง (กิจการ 2:38, 1 เปโตร 3:21) ในสถานการณ์ของนาอามาน พลังของการรักษาไม่ได้อยู่ในน้ำ แต่อยู่ที่ความเชื่อ ที่เชื่อฟังทำตามทุกอย่างที่ผู้เผยพระวจนะบอกต่างหาก เหมือนกัน พลังแห่งความรอดของการรับบัพติศมา ไม่ได้อยู่ในน้ำ แต่อยู่ที่ความเชื่อของเราในพระเยซู ซึ่งนำเราไปสู่การเชื่อฟัง ทำตามทุกอย่างที่ไบเบิลกล่าวไว้ เพื่อบาปของเราจะได้รับการอภัย

ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 6:8-23 เอลีชาได้แสดงให้เห็นถึงความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ในสถานการณ์ที่สิ้นหวัง ถึงแม้ว่าจะถูกล้อมด้วยกองทัพของชาวซีเรียซึ่งมีพลังและจำนวนมากกว่า เขาก็ยังคงจิตวิญญาณและวางใจว่า พระเจ้าทรงมีพลังมากกว่ากองทัพใดๆในโลกนี้ เอลีชาอธิษฐานให้พระเจ้าเปิดสายตาผู้รับใช้ของเขา เพื่อที่เขาจะสามารถเห็น “กองทัพฝ่ายจิตวิญญาณ” ได้ แล้วจึงอธิษฐานขอพระเจ้าทำให้ชาวซีเรียตบอดและไร้ซึ่งพลัง วิธีการมองสถานการณ์แสดงให้เห็นถึงระดับความเชื่อของเรา ถ้าเรามองดูสถานการณ์ทำหายต่างๆ ในชีวิตของเราในแง่ “ฝ่ายจิตวิญญาณ” เราก็จะยืนหยัดในความเชื่อของเราเสมอ เพราะเรารู้ว่าพระเจ้าทรงมีแผนงานและพลังที่เรามองไม่เห็น!

ข้อคิด

1. ความเชื่อในด้านใดของคุณที่ต้องปรับปรุงขึ้น(ตามโครงเรื่องที่กล่าวมา) คุณต้องเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้างในภาคปฏิบัติ

อธิษฐาน สำหรับความเชื่อที่เข้มแข็ง ซึ่งสามารถชนะได้ในทุกสถานการณ์

วันที่ 10 จงมาดูแรงปรารถนาของฉันต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

2 พงศกษัตริย์ 7-10

ใน 2 พงศกษัตริย์ 6 :24-29 เกิดการกัณฑ์การอาหารอย่างรุนแรง จนคนเริ่มกินเนื้อลูกของตัวเอง นี่เป็นคำเตือนที่โมเสสเคยเตือนไว้ใน เฉลยฯ 28:53 คนโรคเรื้อนสี่คนยอมสวามิภักดิ์ต่อคนซีเรียเพื่อหวังว่าจะรอดชีวิต และพบว่าค่ายนั้นถูกทิ้งร้างไว้ แต่เต็มไปด้วยข้าวและอาหาร หลังจาก “ทั้งกินและดื่ม” พวกเขา รู้สึกผิดและกล่าวว่า “พวกเราทำอย่างนี้ไม่ถูกเสียแล้ว ถ้ารอจนถึงพุงนี้จะต้องมีโทษหนัก เราย้อนกลับไปรายงานทางพระราชวังกันเถิด” หากคนโรคเรื้อนไร้ จิตสำนึก และจิตใจที่รู้สึกผิดกับความเห็นแก่ตัวของตัวเอง คนทั้งเมืองคงจะต้องพินาศไปแน่นอน

วันนี้โลกกำลังเผชิญการกัณฑ์การฝ่ายจิตวิญญาณ เมื่อพวกเขาได้รับอาหารฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว ก็ควรมีความเชื่อมั่นแบบเดียวกับคนโรคเรื้อนนั่น โดยไม่เก็บสิ่งต่างๆไว้กับตัวเอง เช่นเดียวกับ “ชาวประเสริฐ” ซึ่งเป็นชาวดีจากพระเยซู การสิ้นพระชนม์ การฝังและการฟื้นคืนพระชนม์เพื่อลบล้างบาปของเรา สถานการณ์ปัจจุบันนี้คล้ายกับคนโรคเรื้อนใน 5 หนทาง 1) ทุกคนอยู่ใต้คำสาปของความตาย โรม 3:23 “เพราะว่า ทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” โรม 6:23 “เพราะว่า ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” วันนี้เด็กถูกละเมิด การฆาตกรรม และบาปอื่นๆที่ทำให้โลกนี้พินาศ 2) ชาวประเสริฐ หรือชาวดีที่ดูจะดีเกินไปกว่าที่จะเป็นความจริงได้ 3) ชาวดีที่มาแบบกระตั้นหัน 4) ชาวดีสำหรับทุกคน 5) ชาวดี ชาวประเสริฐที่มีบางคนปฏิเสธ คือปฏิเสธที่จะฟังชาวดีของเรา แม้ว่าเราพยายามแล้ว ดังนั้นเราไม่ต้องรับผิดชอบคนที่ปฏิเสธชาวดีนั้น (เอเสเคียล 33:9)

ใน 2 พงศกษัตริย์ 8 เอลีซาได้พบกับหญิงชาวชูเนมที่เขาได้ชุบชีวิตบุตรชายของนาง เขาเตือนนางถึงการกัณฑ์การอาหารและสั่งให้นางอพยพครอบครัวออกจากเมืองนี้ใน 7 ปีต่อมา คำบัญชาของเอลีซาดูเหมือนจะเป็นเรื่องยาก นางอาจจะต้องการพิสูจน์ หรือตอบว่า “ฉันจะรอจนกว่าจะเห็นบางอย่างก่อน” จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าความกลัวของเอลีซา กลายเป็นเรื่องไม่จริง? ความเชื่อของหญิงคนนี้สมควรถูกยกย่องในความวางใจที่เธอมีต่อเอลีซา โดยไม่คำนึงถึงสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่

2 พงศกษัตริย์ 9 บันทึกว่า เอลีซาส่ง “ผู้เผยพระวจนะเพื่อไปเจิมตั้งเยชูให้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล “เยชู” หมายถึง “เราคือพระเยโฮวาห์” เยชูเป็นผู้ปกครองของอาณาจักรฝ่ายเหนือผู้เดียวที่ได้รับการเจิมตั้ง การเจิมกษัตริย์ด้วยน้ำมันเป็นสัญลักษณ์ของการอวยพรจากพระเจ้า พระเจ้าตัดสินใจว่านี่เป็นเวลาทำลายล้างราชวงศ์อาหับ และพระองค์ทราบว่ายชูจะมีจิตใจและแรงปรารถนาที่ทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า เมื่อเยชูรู้ว่า พระเจ้าต้องการให้ท่านกระทำความดี ท่านไม่รีรอและมีเป้าหมายมุ่งมั่นที่จะกระทำความดีนั้นให้สำเร็จ เมื่อผู้สื่อสารถูกส่งมาเพื่อต้อนรับเยชู เยชูกล่าวว่า “ท่านจะมาพูดอะไรเรื่องสันติภาพ?” ผู้สื่อสารเหล่านั้นประนีประนอมและสนับสนุนการกระทำอันน่ารังเกียจของเยเซเบล และของกษัตริย์ของพวกเขาและไม่มีสันติภาพในที่นี้ ซึ่งพวกเขาก็รู้ดี ทุกวันนี้ผู้คนพูดถึงสันติภาพ เราลองถามคำถามของเยชูกับพวกเขาดู เพราะขณะที่เขาสนับสนุนและมีส่วนเกี่ยวข้องกับบาป ซึ่งมันทำลายความหวังทั้งหลายต่อสันติภาพอันแท้จริงของโลกนี้ เมื่อผู้สื่อสารเห็นผู้ชายคนหนึ่งเข้มแข็งและเอาจริงเองจึงพร้อมที่จะนำพวกเขากลับไปหาพระเจ้า พวกเขา ก็เต็มใจที่จะติดตาม ในฐานะที่เป็นคริสเตียนถ้าพวกเราอ่อนแอ คงจะไม่มีใครอยากติดตามเรา แต่ถ้าพวกเราเข้มแข็ง มั่นใจ ผู้คนจะกระตือรือร้น ที่ติดตามเรากลับมาหาพระเจ้า

หลังจากเยชูประหารอาหัสยาห์และโยรัม เขาจึงมุ่งไปหาเยเซเบลเพื่อทำลายนางเสีย (2 พกษ 9:35-37) ผู้เผยพระวจนะใน 2 พกษ 9:10 “สุนัขจะกินเยเซเบล...” เกิดขึ้นจริง หลังจากนั้นเยชูทำลายราชวงศ์ที่เหลืออยู่ของอาหับทั้งสิ้น (2 พกษ 10:11) ความกระตือรือร้นของเยชูที่มีต่อพระเจ้ายังขับเคี่ยวเขาไปต่อ (2 พกษ 10:16) เขาทำลายผู้ปรนนิบัติโค่นเสาศักดิ์สิทธิ์ และทำลายวิหารของพระบาอัลล้มล้างการนมัสการพระบาอัลไปจากอิสราเอล

แม้เยชูจะเต็มไปด้วยพลังและแรงปรารถนา พระเจ้าทรงพอพระทัยกับการเชื่อฟังและการทำลายราชวงศ์อาหับได้สำเร็จ แต่เพราะเยชูไม่ได้ระมัดระวังที่จะติดตามพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ จำนวนอิสราเอลจึงเริ่มลดลง (2 พกษ 10:32) พวกเขาต้องมีความกระตือรือร้นในการกำจัดบาปทั้งส่วนตัวและ บาปของคริสตจักรมากกว่าที่เยชูมีเสียอีก และต้องไม่ได้อัปยศตามอารมณ์ความรู้สึกเท่านั้น ถ้าเราเป็นเหมือนเยชูคือกำจัดบาปส่วนใหญ่ แต่ก็ยังปล่อยบาปบางอย่างให้มีต่อไป พระเจ้าจะไม่เพิ่มผู้คนแต่จะลดจำนวนลงอย่างแน่นอน!

ข้อคิด

1. คุณจะให้คะแนนความกระตือรือร้นของคุณกับพระเจ้าเท่าไร?
2. บาปอะไรที่คุณประนีประนอมในชีวิตของคุณ และของคนอื่น?

อธิษฐาน ที่จะไม่เห็นแก่ตัวในสิ่งที่คุณมี แต่จะแบ่งปันให้คนอื่น โดยเฉพาะความเชื่อของคุณ

วันที่ 11 ลูกธนูแห่งชัยชนะ

2 พงศกษัตริย์ 11-14

หลังจากล้มล้างราชวงศ์อาหับและการนมัสการพระบาอัล กษัตริย์เยชูครองราชย์นาน 28 ปี ถึงแม้ว่าพระมารดาของอาหัสยาห์ คือ อาธาเลียห์ ซึ่งเป็นลูกสาวของอาหับและเยเซเบล ซึ่งสืบทอดความชั่วร้ายทั้งจากสามีและจากลูก คือ กษัตริย์ โยโฮรัมและลูกชายของนาง นางสมควรถูประหารจากการล้มล้างราชวงศ์จากเยชู ตามประเพณีหากกษัตริย์สิ้นพระชนม์ หนึ่งในจำนวนโอรสของกษัตริย์จะได้ครองราชย์แทน แต่พระนางอาธาเลียห์สังหารเชื้อพระวงศ์ของกษัตริย์ (หมายถึง หลานชายของนางทั้งหมด) และสถาปนาราชบัลลังก์ ผู้สืบทอดราชวงศ์ส่วนใหญ่ถูกสังหารหมด เช่น พี่ชายของอาหัสยาห์ (2 พกศ 22:1) และราชวงศ์ที่ถูกสังหารจากเยชู (2 พกษ 10:13) และหนึ่งในโอรสของอาหัสยาห์ คือ โยอาชได้หลบหนีภายใต้การปกป้องจากปุโรหิตเป็นเวลา 7 ปี ก่อนจะกลับมาครองราชย์ต่อต้านราชินีผู้ชั่วร้าย และกู้ราชบัลลังก์กลับคืน โยอาชติดตามพระเจ้าและทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรพระเจ้า ยกเว้นการที่ยังมิได้รี้อปฐนียสถานสูงออกไป (2 พกษ 12:3) จากการไม่กำจัดบาปให้สิ้นซาก พระองค์ทรงปล่อยให้กับดักนี้มาเป็นอุปสรรค กั้นขวางจิตใจผู้คนจากการอุทิศตัวด้วยสุดจิตสุดใจต่อพระเจ้า

เยโฮอาหาส เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล ต่อจากพระราชบิดา คือ เยชู หลังจากเยโฮอาหาสสิ้นพระชนม์ โอรสของพระองค์ เยโฮอาช ขึ้นครองราชย์ เยโฮอาชเสด็จเยี่ยมเอลีชาก่อนที่จะสิ้นชีวิต (2 พกษ 13:14) ท่านพยายามจะช่วยกษัตริย์แห่งอิสราเอลให้กระตือรือร้นและมีแรงปรารถนามากกว่าที่เป็นอยู่ ท่านบอกให้เยโฮอาชหยิบลูกธนู ขึ้นมาและตีลงพื้นดิน แล้วท่านจึงโมโหต่อเยโฮอาช เพราะกษัตริย์ทรงตีลงพื้นเพียง 3 ครั้งแทนที่จะตีสักห้าหรือ หกครั้ง ท่าทีของเยโฮอาชนั้นไม่ตั้งใจ และมุ่มมั่นอย่างจริงจัง หลายครั้งที่เรามีปัญหา และไปขอความช่วยเหลือผู้นำ หรือ คนที่ฝึกฝน เรามีความตั้งใจและกระตือรือร้นในคำแนะนำ หรือ ท่าทีแบบ “แคโอเค... ฉันจะพยายามดู แต่.....” เพราะท่าทีของเยโฮอาช เอลีชาจึงทูลว่า “พระองค์จะไม่สามารถทำลายซีเรียได้หมด” ในฐานะที่เป็นสาวก ถ้าเราต้องการมีชัยเหนือความบาป เราต้องมีแรงปรารถนา ความกระตือรือร้นและความมั่นใจในชีวิตของเรา

2 พงศกษัตริย์บทที่ 13:20-21 มีเรื่องราวหนึ่งที่น่าสนใจ คือ คนตายที่กลับฟื้นคืนชีพได้ เพราะ ศพของเขาถูกโยนไปแต่จะต้องกระดูกของเอลีชา ผู้ที่ฟื้นคืนชีพขึ้นมา นี่เป็นตัวอย่างที่สอดคล้องกับการฟื้นคืนพระชนม์ (การเกิดใหม่) เช่นเดียวกับที่เปาโลสอนใน (โรม 6:4-6) “ฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการบังพัตติสมาเข้าในความตาย เพื่อที่เราเองก็จะได้มีชีวิตใหม่ เช่นเดียวกับที่ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากความตายโดยพระเกียรติสิริของพระบิดา” พวกเรามีชีวิตใหม่อีกครั้งโดยผ่านการเชื่อมต่อกับความตายและการฝังของพระเยซู ระหว่างการบังพัตติสมา เมื่อเราสัมผัสพันธืต่อความตายของพระเยซูผ่านบังพัตติสมา พวกเราก็มีชีวิตใหม่ (โคโลสี 2:12) “ท่านถูกฝังไว้กับพระองค์ในพิธีบังพัตติสมาและทรงเป็นขึ้นจากตายกับพระองค์ผ่านทางความเชื่อของท่าน ในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย”

ข้อคิด

1. อะไรคือสิ่งที่ยากที่สุดสำหรับคุณ ในการดำเนินชีวิตใหม่ ?

อธิษฐาน ที่คุณจะระมัดระวังบาปใดๆ ก็ตาม ที่จำเป็นต้องขุดรากถอนโคนบาปนั้นออกจากชีวิตของคุณ

วันที่ 12 จุดที่กลับไม่ได้

2 พงศกษัตริย์ 15-17

เรื่องราวของกษัตริย์ต่างๆใน 2 พงศกษัตริย์ 15-17 เป็นเรื่องย่อ แต่สื่อสารด้วยความชัดเจน และเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยของดาวิดและรัชสมัยของซาโลมอน ในบทนี้อิสราเอลและยูดาห์ตกสู่ภาวะเสื่อมถอยอย่างต่อเนื่อง ภาพรวมของทั้งสองอาณาจักรย่าแยะและล่มสลาย จากผู้วินิจฉัยบทที่ 2 “บททดสอบความซื่อสัตย์” ตั้งแต่อิสราเอลร้องขอคนที่จะมาเป็นกษัตริย์ (ปฏิเสธรการให้พระเจ้าเป็นกษัตริย์) พระเจ้าทรงปฏิบัติต่ออิสราเอลอย่างจริงจังผ่านพฤติกรรมของกษัตริย์ของพวกเขา ถ้ากษัตริย์องค์ใดซื่อสัตย์ พระเจ้าก็ทรงอวยพรชนชาติอิสราเอล แต่หากกษัตริย์นั้นไม่ซื่อสัตย์ พระเจ้าก็ทรงลงโทษ (สาปแช่ง) ชนชาติ กฎนี้ถูกนำมาใช้กับทั้งสองอาณาจักร อาณาจักรอิสราเอลเริ่มสิ่งชั่วร้ายเมื่อเยโรโบอัมทำเทวรูปให้ประชาชนนมัสการ (1 พกษ 12:25-33) และเมื่อมีกษัตริย์ที่ชั่วร้ายองค์ต่อๆมา ปกครองพวกเขา อิสราเอลก็ไม่เคยตัดขาดจากหนทางเดิมนี้ จนในที่สุดใน ปี 722 ก่อนคริสตศักราช พระเจ้าทรงหมดความอดทนกับชนชาตินี้ เพราะพวกมาถึงจุดที่ไม่มี การเปลี่ยนแปลง (2 พกษ 17:1-6) อัลซีเรียได้จับพวกเขาไปเป็นเชลยในต่างแดน อิสราเอลนั้นได้ฝ่าฝืนกฎหมายของโมเสสอย่างสิ้นเชิง พวกเขาสูญเสียของประทานตามพันธสัญญาชั่วคราววันรันดร์ คือ ดินแดนคานาอัน อิสราเอลได้สูญเสีย “สวรรค์” ของพวกเขาไป

ใน 2 พงศกษัตริย์บทที่ 17 เป็นอีกครั้งที่อิสราเอลปฏิเสธพระเจ้าและเลือกติดตามสิ่งชั่วร้ายเหมือนเดิม (เปรียบเทียบกับยูดาห์ ใน 2 พศต 36:15-16) อิสราเอลสูญเสียความรักของพระเจ้า และความสัมพันธ์ที่สืบต่อกันมา ยูดาห์มีกษัตริย์ที่ซื่อสัตย์อยู่ 4 องค์ แต่กษัตริย์เหล่านั้นต่างครองราชย์ในเวลาสั้นๆ กษัตริย์ยูดาห์ส่วนใหญ่กระทำการชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้า และพระเจ้าทรงลงโทษยูดาห์ด้วย ภัยพิบัติสามอย่าง ในช่วงระหว่าง ปีที่ 606 ถึง 586 ก่อนคริสตศักราช ยูดาห์ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน (2 พกษ 25:21) ในช่วงเวลานั้นอาณาจักรทั้งสองได้ฉีกพันธสัญญาของโมเสสให้กลายเป็นกฎหมายเก่าไป และทั้งสองอาณาจักรก็กลายเป็นทาสในต่างแดน และ สูญเสียสิทธิในดินแดนคานาอันชั่วคราว เพราะกษัตริย์ของอิสราเอลและยูดาห์ทำให้ จักรวาลนี้เลือกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าและหลงหาย ดังนั้นประชาชนผู้ซึ่งขอให้แต่งตั้งมนุษย์ให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขาจึงหลงหายด้วยเช่นกัน เพราะการเลือกมนุษย์ให้เป็นกษัตริย์หมายถึง พวกเขาเอาชะตาชีวิตของพวกเขาไว้ในกำมือของกษัตริย์ ซึ่งมีทั้งดีและชั่วร้าย สิ่งที่เราได้เรียนรู้คือ มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์หรือทาส ไม่มีใครไม่มีบาป! แล้วถ้าคุณวางใจ วางชะตาชีวิตของคุณอยู่บนความซื่อสัตย์ของผู้อื่น คุณก็อาจจะหลงหายได้เพราะความไม่สมบูรณ์และบาปของเขา พระเจ้าทรงให้โอกาสมนุษย์อีกครั้งที่จะมีกษัตริย์ ที่พวกเขาจะฝากความหวังและอนาคตที่เหลือนอยู่ได้ ผ่านการปกครองโดยกษัตริย์มากมาย พวกเรามีโอกาสที่รู้ว่า พระเจ้าทรงประทานทางเลือกสุดท้าย คือ “พระเยซู” บุคคลซึ่งสมบูรณ์แบบที่สุดในฐานะมนุษย์และความเป็นพระเจ้า !

ข้อคิด

1. คุณเป็นอย่างไรใน “บททดสอบความซื่อสัตย์” ต่อหน้าพระเจ้า?
2. ในความสัมพันธ์ของคุณ กับพระเจ้าในแต่ละวันเป็นอย่างไร? ในแต่ละขั้นที่คุณก้าวไปนั้นรับประกันได้ไหมว่า คุณจะไม่มีทางไปถึง “จุดที่ไม่มีทางกลับ” ในความสัมพันธ์ของคุณกับพระเจ้าได้?

อธิษฐาน สรรเสริญพระเจ้าที่ทรงให้เราได้มีโอกาสนมัสการ “พระเยซู” กษัตริย์ที่ทรงเลือกของพระองค์

วันที่ 13 จะเป็นเหมือนพ่อ หรือเป็นเหมือนลูก?

2 พงศกษัตริย์ 18-21

พระคัมภีร์กล่าวถึงกษัตริย์ทั้งหลายของยูดาห์ผู้ติดตามกษัตริย์ดาวิด เฮเซคียาห์ทรงเป็นกษัตริย์ที่ดีที่สุด แต่มนัสเสห์ พระโอรสของพระองค์นั้น กลับเป็นกษัตริย์ที่เลวร้ายที่สุด (2 พกษ 18:5, 21:11-15) คุณจะบรรยายถึงวันที่ดีที่สุดและแย่ที่สุดของคุณอย่างไร? สำหรับยูดาห์ภายใต้การปกครองของเฮเซคียาห์ วันที่ดีที่สุด หมายถึง การกลับใจใหม่อย่างจริงจัง ตั้งแต่อิสราเอลถูกแบ่งเป็นสองอาณาจักร โดยรวมแล้วอาณาจักรฝ่ายใต้ของอิสราเอลนั้น ชั่วร้ายมากกว่า เขาได้รับผลตอบแทนจากการมีจิตใจที่แข็งแกร่ง ไม่เชื่อฟัง โดยการถูกกวาดต้อนไปเป็นทาสในต่างแดน (2 พกษ 18:9-12) อิสราเอลไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า และหลงหาย (ปฐก 22:18, อพย 19:5-8) ขณะที่ เฮเซคียาห์ทรงเอาพระทัยใส่อย่างจริงจังกับการที่อิสราเอลเสื่อมทรามลง พระองค์ทรงฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าและอุทิศตัวอย่างสุดจิตสุดใจ และเมื่อพระองค์ได้เป็นกษัตริย์ ทรงตระหนักถึงบาปที่มีอยู่ทุกหนแห่ง และทรงตัดสินพระทัยที่จะทำบางสิ่งบางอย่างต่อบาปนั้น แทนที่จะยอมแพ้มรดกและโทษว่ามีคนมากมายที่ต่อต้านพระองค์อยู่ และอิสราเอลนั้นมาไกลเกินกว่าที่จะเปลี่ยนแปลงได้อีกแล้ว และทำยที่สุดอัสซีเรียจะพิชิตพวกเขา เพราะทหารนั้นมาตั้งค่ายถึง หน้าประตูยูดาห์แล้ว

เมื่อคุณพบอุปสรรค ถูกขัดขวาง ต่อต้าน หรือเมื่อคุณเห็นบาปและเห็นว่าบาปนั้นทำลายคุณอย่างไร หรือเมื่อมีปัญหาใหม่เข้ามา? คุณเป็นคนนั้นที่เลิกง่ายหรือเปล่า? จงอย่าสูญเสียจิตใจ จงวางใจในพระเจ้า และพระองค์จะทรงช่วยคุณ จะทรงให้ความเข้มแข็งแก่คุณ จงทำเช่นเดียวกับที่เฮเซคียาห์ได้กระทำ คือ แสวงหาพระเจ้าก่อน ด้วยความซื่อตรงและสู้อย่างถูกทางในทุกสิ่ง และร้องเรียกถึงพระเจ้า เพื่อพระเจ้าจะได้พระสิริจากชีวิตคุณ วางใจว่าทุกสิ่งที่คุณทำที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นจะดีที่สุด ถ้าคุณสามารถทำได้อีกหนึ่งครั้งคุณจะเป็นเหมือน เฮเซคียาห์ ซึ่งความหมายคือ “เข้มแข็งขึ้นโดยพระองค์” และชื่อนี้ถูกนำมาใช้กับคนที่สารภาพบาป กลับใจใหม่และกลับมาเดินกับพระเจ้าอีกครั้ง! เมื่อเซนนาเคอริบได้ส่งกองทัพมาเพื่อกวาดต้อนยูดาห์ไปเป็นเชลย พระองค์ทรงเยาะเย้ยยูดาห์ โดยเสนอให้ม้าสองพันตัว หากยูดาห์สามารถหาคนขี่ม้าเหล่านั้นมาสู้รบได้ เมื่อจิตใจของเฮเซคียาห์อธิษฐานฟังวาพระเจ้า ทำให้พระเจ้าทรงส่งผู้เผยพระวจนะอิสยาห์มาหาพระองค์ อิสยาห์ตรัสว่า เพื่อเห็นแก่พระนามพระเจ้า และเพื่อเห็นแก่ดาวิด พระเจ้าจะทรงช่วยกู้เฮเซคียาห์และยูดาห์คืนนั้น พระเจ้าทรงประหารคนอัสซีเรีย 185,000 พัน และหลังจากนั้นไม่นาน เซนนาเคอริบก็สิ้นพระชนม์ พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของผู้ชอบธรรม (ยากอบ 5:16-17)

ชีวิตของมนัสเสห์นั้นแสดงให้เห็นถึงอีกหนทางหนึ่ง ซึ่งเราอาจจะเป็นได้ พระองค์ทรงดำเนินชีวิตในความบาปและวิ่งเข้าหามัน พระองค์ทรงชักจูงยูดาห์ให้กระทำการชั่วร้ายมากยิ่งขึ้นไปกว่าที่บรรดาประชาชาติซึ่งพระเจ้าทรงทำลายเสียต่อหน้าประชาชนอิสราเอลได้เคยกระทำแล้วเสียอีก (2 พกษ 21:9-15) ทำยสุดยูดาห์ละเมิดพันธสัญญา (กฎหมายของโมเสส) กับพระเจ้า และไม่ได้รับมรดก (2 พกษ 21:14) ยูดาห์สูญเสียแผ่นดินและกลายเป็นทาส! (เลวีนิติ 26)

ข้อคิด

1. แต่ละคนมีเพียงสองทางเลือก คุณจะเลือกเป็นเหมือนเฮเซคียาห์ หรือ มนัสเสห์?
2. คุณดำรงชีวิตแต่ละวันด้วยการคาดหวังสิ่งที่ยิ่งใหญ่จากพระเจ้าหรือเปล่า?

อธิษฐาน ให้พระเจ้าเป็นความเข้มแข็ง (เหมือน เฮเซคียาห์)

วันที่ 14 ดูสิ! ว่าเราพบอะไร!

2 พงศกษัตริย์ 22-25

คุณเคยมีประสบการณ์หรือทำความสะอาดโรงรถหรือ ห้องใต้ดิน เพียงเพื่อจะหาสิ่งของบางอย่างที่หาไม่เจอ หรือ ลืมไปแล้วหรือเปล่า? คุณต้องหยุดงานที่กำลังทำอยู่ เริ่มต้นค้นหาสิ่งนั้น และคุณก็ติดพันอยู่กับการค้นหาของคุณ! นี่เป็น สิ่งที่เกิดขึ้นใน 2 พงศกษัตริย์ 22 ขณะที่อิสคยาห์มหาปุโรหิตกำลังปฏิบัติหน้าที่ในพระวิหาร ท่านพบม้วนหนังสือเก่าแก่ และ ต้องตกตะลึง เมื่อท่านเปิดดูพบว่า เป็น หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ! คุณลองจินตนาการดูว่า พระคัมภีร์ (ซึ่งเป็นฉบับ เดียวในโลก) หายไปจากคริสตจักร และหาไม่เจอมาสามสิบปีแล้ว เมื่อปราศจากคำสอนจากพระคัมภีร์ คริสตจักรจึง เสื่อมถอย เต็มไปด้วย บาป ความหยิ่ง ความโหดเหี้ยมต่างๆ การเพิกเฉยเข้ามาแทนที่! แต่ปัญหาในปัจจุบันนี้ คือ แม้ว่าเรามีพระคัมภีร์ที่สมบูรณ์มาเป็นเวลาหลายร้อยปีแล้วก็ตาม แต่มนุษย์ใช้พระคัมภีร์น้อยมาก ซึ่งเปรียบเสมือนการ สถาปนาของพระคัมภีร์ได้เช่นกัน คริสตจักรเต็มไปด้วย “คำพูดที่เคร่งศาสนา” (มัทธิว 15:8 นมัสการแต่ปาก) และ “การ นมัสการเพื่อดูดี” มีบาปอันน่าเกลียด ความหยิ่ง การเพิกเฉย และตายด้านฝ่ายจิตวิญญาณ สถานการณ์ปัจจุบันนี้ ไม่แตกต่างอะไรกับช่วงเวลาของโยสียาห์ หลายคริสตจักรไม่ยืนหยัด และยอมรับการเป็นรักร่วมเพศ และการทำแท้ง สอน ว่ามนุษย์มีอะไรในตัว และให้คำปรึกษาเรื่องการหย่าร้างสำหรับคนที่ “หมดรักต่อกันแล้ว” ฯลฯ สิ่งนี้ไม่ต่างอะไรกับ ชาวอียิปต์และคนคานาอันที่เฝ้าลูกของตัวเองเพื่อใช้เป็นเครื่องสังเวย หรือไปหาโสเภณีชาย / หญิง ที่เรียกว่า “วิหารรัก” กระทำให้สิ่งที่ตนเองคิดและรู้สึกว่าคุณ (ในหนทางของตัวเอง) และหลีกเลี่ยงการแต่งงานที่ล้มเหลวโดยการหย่าและไป แต่งงานใหม่ ให้คริสเตียนและสาวกที่แท้จริงนั้น จริงจังที่ให้พระคำของพระเจ้าเป็นส่วนในชีวิตและติดตามพระคำทั้งสิ้น ทุกวัน มิฉะนั้นแล้วเราจะจบท้ายเป็นเหมือนอิสราเอลและยูดาห์ใน 2 พงศกษัตริย์ 17-25 และเป็นเหมือนคริสตจักรใน มัทธิว 15:1-9 คือ การนมัสการพระเจ้าอย่างเสียเปล่า 2 พกษ 22:8-13 จะเป็นข้อเตือนใจของเรา

เพราะเหตุใดอิสราเอลและยูดาห์จึงทำหนังสือธรรมบัญญัติสูญหายได้? และหายไปนานขนาดไหน อาจนานจนไม่ มีใครรู้ว่าหนังสือธรรมบัญญัตินั้นหายไป (พวกเขาอาจรู้ว่าเคยมี เขาจะเคยค้นหาและรู้จักชื่อหนังสือมาก่อน) สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงความห่างไกลของ “คนของพระเจ้า” ว่าห่างไกลจากพระเจ้าและยังเต็มไปด้วยบาปของการหลอกตัวเอง ว่า เขามีความเชื่อ และ “บางที” หรือ “มั่นใจ” ว่าเขายังติดอยู่กับพระเจ้า โยสียาห์ได้รู้และปฏิรูปเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆมากมาย กว่าใครๆ (2 พกษ 23:25) โดยมีหนังสือธรรมบัญญัติช่วย (เฮเซคียาห์ก็เป็นกษัตริย์อีกองค์ที่ทำการสิ่งต่างๆมากมาย แต่ไม่ได้ ให้หนังสือธรรมบัญญัติช่วยเหลือ 2 พกษ 18:5) แต่ครั้งนี้ก็ช่วยให้ยูดาห์อยู่ได้เพียงไม่กี่ปี จนเขากลับไปทำบาปและจบ ท้ายด้วยการเป็นทาสของบาบิโลน (เลวีนิติ 26, เฉลยช 27-32)

ข้อคิด

1. ก็ครั้งที่คุณสัญญาหรือตั้งเป้าที่จะ “ศึกษาค้นคว้า” พระคัมภีร์ และอ่านจนจบ? คุณยังพยายามอยู่หรือ ล้มเลิก ความตั้งใจแล้ว? คุณได้ขอความช่วยเหลือหรือเปล่า?

อธิษฐาน อ่านพระคำพระเจ้าด้วยความเคารพยำเกรง และดำเนินชีวิตตามพระคำทุกๆวัน

วันที่ 15 ทบทวนคู่มือฉบับแรกของครอบครัว

1 พงศาวดาร 1-9

ถ้าเรายังไม่ได้รับสิ่งที่มีคนติดค้างหรือสัญญาว่าจะให้ เราก็ยังรอคอยที่จะได้สิ่งนั้น ในฐานะสาวกเราไม่ต้องการมากกว่าหรือน้อยกว่า แต่ตามจำนวนที่ถูกต้องต่างหาก ถ้าเราได้รับเงินทองเกิน เราก็จะกลับไปคืนส่วนที่ทอนมาผิดแก่พนักงาน แต่ถ้าเขาทอนให้เราขาดไป เราก็ต้องบอกเขาและขอคืนในส่วนที่ยังขาดอยู่ด้วยจำนวนที่ถูกต้องใช่ไหม?

บางคนถามว่า ทำไมในหนังสือ 1 พงศาวดาร 1-9 จึงต้องบันทึกเรื่องราวเชื้อสายต่างๆ คำตอบหนึ่งคือ พระเจ้าทรงรักษาสัญญาและคำสัญญาของพระองค์เสมอ “เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่” เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้ามากเหมือนผงคลีดิน ผู้ใดนับผงคลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้” “มองดูฟ้า ถ้าเจ้านับดาวทั้งหลายได้ก็นับไปเถิด..พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมากมายเช่นนั้น” (ปฐมกาล 12:2, 13:16, 15:5) พระเจ้าสัญญา “บรรพบุรุษของเรา” (กิจการ 3:13) อับราม (อับราฮัม) อีสอัค และยาโคบ (อิสราเอล) ว่าพระองค์จะสร้างชนชาติที่ยิ่งใหญ่ และมากมายจากพวกเขา 1 พงศาวดาร 1-9 นั้นให้ข้อพิสูจน์เรื่องนี้กับเรา บทเหล่านี้แสดงพงศาวดาร “ครอบครัวต่างๆของอิสราเอล” รวมทั้งผู้นำและลูกหลานของเขา บันทึกสถานที่ที่พวกเขาเคยอยู่และที่ที่กำลังจากไป ทุกรายชื่อถูกบันทึกลงไป แต่เราจะเห็นภาพใหญ่ของสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำและจะทำเพื่อเติมเต็มคำสัญญาของพระองค์ที่จะสร้างชนชาติใหญ่จากเชื้อสายของอับราฮัม (คำสัญญาข้อที่ 4) ถ้าคุณให้ความสำคัญกับการตรวจทานตัวโดยสารเดินทาง หรือนับเงินสดเมื่อถอนออกมาแล้วละก็ รอจนกระทั่งคุณขับรถออกมาจากโบสถ์หลังเสร็จนมัสการในวันหนึ่งที่ฝนตก และคุณพบว่ามียูของคุณอยู่ในรถแค่สามคนจากจำนวนสี่คนเท่านั้น! หรือรอจนคุณเป็นยาทวดและหนึ่งในลูกหลานในจำนวน 327 คนไม่ถูกนับมาในงานฉลองวันเกิดครบรอบอายุ 103 ปี หรือรอจนกว่าพระเยซูถามเรา ถึง คาร์ลอส อัลเบิร์ต หรือมายูมิ สามคนล่าสุดที่มาเป็นคริสเตียนใน แอลเอ และเราตอบว่า เราไม่สามารถนับจิตวิญญาณของพวกเขาเหล่านี้ต่อพระองค์ได้! สาวกจำเป็นต้องรักษา “บัญญัติ” จิตวิญญาณของจิตวิญญาณหลายๆคนในต้นไม้แห่งครอบครัวของเรา เมื่อนั้นเราก็รู้อย่างแน่นอนว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน และมีสภาพเป็นอย่างไรบ้าง พระเยซูแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เราควรจะทำอย่างไร ถ้า 1 ใน 100 หลงเงินไป (ลูกา 15:3-10) แต่สิ่งนี้จำเป็นต้องการการเอาใจใส่และความรักในแต่ละวัน เพื่อที่ว่า เราจะรู้ตัวว่าใครคนหนึ่งอาจหลงเงินไป ถ้าผู้รู้สาวกคนหนึ่งกำลังประสบปัญหาและช่วยเขาภายในวันนั้นเลย เขาก็จะไม่หลงเงินไปไกลนัก แต่ถ้าต้องใช้เวลาสามวัน หรือมากกว่านั้น ที่จะรู้ว่าใครกำลังหลงเงินไป ผมอาจจะไม่สามารถหาพบและช่วยจิตวิญญาณเหล่านี้ได้ สิ่งนี้เป็นประเด็นสำคัญอย่างมากในการรักษาผู้ได้รับความรอดให้รอดโดยผ่านการ “เป็นผู้เลี้ยงแกะ” และความรักในฐานะที่เป็นครอบครัว พระเยซูกล่าวว่า “และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา นั้น ก็คือ ให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด” (ยอห์น 6:37-39, 40 NASV)

ถ้าคุณเป็น โนอาห์ อับราฮัม อีสอัค ยาโคบ ยูดาห์ โยอาส เจสซี หรือดาวิด ละกั๊อ คุณคงยิ้มเมื่อคุณอ่านหนังสือ 1 พงศาวดาร 1-9 และคุณคงหวังและอธิษฐานว่า คุณและเชื้อสายปัจจุบันของคุณจะสัตย์ซื่อและรักษาเงื่อนไขของ “พันธกรรมนิรันดร์” ไว้ (ปฐมกาล 17:7, 18:19, 22:18) เพื่อที่ว่ารายชื่อเหล่านี้จะเติบโตไปตลอดกาล! ในฐานะสาวก สิ่งนี้ควรให้ “ความฝันที่ยิ่งใหญ่” คือสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำทางด้านกายภาพ ให้เราเริ่มเขียนต้นไม้อแห่งครอบครัวสาวกจากสิ่งที่คุณรู้เกี่ยวกับมรดกทางจิตวิญญาณของคุณ (หรือจากคนอื่นก็ได้) จากนั้นเติมในสิ่งที่คุณหวังไว้สำหรับอนาคต จินตนาการคนที่ช่วยให้คุณล่าสุด เขาช่วยคนใหม่อีก 12 คน และจากนั้นเหลือช่องว่างในช่อง 12 คนนั้น เพื่อว่าเขา

จะนำความรอดสู่พระคริสต์หรือดีกว่านั้นอีก ลองนึกภาพ มัทธิว 13:23 “ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยิน พระวจนะนั้นและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” และให้เราเน้น “ชื่อสัตย์อย่าง คาคาหวัง” ลองใส่ตัวเลข 30, 60 หรือ 100 บนช่องว่างในช่อง “เป็น” ของต้นไม้แห่งครอบครัว เขียนรายชื่อคน 3 คนที่คุณ ได้ช่วยเขามาเป็นคริสเตียน (หรือมีแผนที่จะทำ) และใส่ช่องรายชื่อ 100 ชื่อได้ชื่อของแต่ละคน (มัทธิว 13:23, ยอห์น 15:8) มันสมเหตุผลที่คนอายุ 20 ปี อาจจะมีอายุยืนถึง 85 ปีในทุกวันนี้ ถ้าสาวกคนนั้นช่วยคน 2 คนมาเป็นสาวกภายในหนึ่งปี เมื่อเอา 2 คูณ 62 ปี = 122 จิตวิญญาณจะได้รู้จักพระเยซู เราสามารถมีหนังสือพงศาวดารของเราเอง- อัลบั้มครอบครัว ในแผ่นดินพระเจ้าของเราเอง

ผมเชื่อว่าเมื่อเราอ่าน 1 และ 2 พงศาวดาร แท้จริงแล้วเรากำลังผ่านรายชื่อของ “อัลบั้มครอบครัว” ของ อับราฮัม ยูดาห์ ดาวิด และ (ในอนาคต) ของพระเยซู ทำไมนะหรือ? เพราะอัลบั้มครอบครัวนำความชื่นบานมาให้กับครอบครัวซึ่งเป็นเจ้าของและตั้งดูคนที่นั่งและเปิดซุม อัลบั้มเหล่านี้ดูแล้วอาจไม่สมเหตุผลในบางครั้ง ในนั้นอาจมีรูปภาพของคนหรือเหตุการณ์หนึ่งมากมาย แต่ขาดรูปอื่นๆไป ใน 1 และ 2 พงศาวดารเป็นหนังสือประวัติศาสตร์เส้นทางที่ 2 ซึ่งเน้นถึงเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเผ่ายูดาห์ แต่ขาดข้อมูลอีกมากที่เกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลและอาณาจักรที่ถูกแบ่งแยก ในขณะที่หนังสือพงศาวดารครอบคลุมช่วงเวลาประวัติศาสตร์เดียวกัน และมากกว่า ใน 1 และ 2 พงศาวดาร แต่แทบจะไม่ได้บันทึกเหตุการณ์ร้ายๆที่เกิดขึ้นเลย เพราะว่ามันได้บันทึกเส้นทาง “แห่งความรอด” จากอับราฮัมโดยผ่านยูดาห์จนมาถึงพระเยซู และได้บันทึกเหตุการณ์ด้านดีที่เกี่ยวข้อง “อัลบั้ม” เหล่านี้ ให้เรามองเห็นภาพหลายๆ ของพระสิริในอนาคตที่เกิดขึ้น ถึงแม้ว่าจะมีเหตุการณ์ร้ายๆที่เกิดขึ้น ในช่วงเวลาอยู่ในบาปของอิสราเอล 1 และ 2 พงศาวดารจะเป็นหนังสือยอดนิยามของชาวยิวจากยุคของดาวิดจนถึงยุคของพระเยซู เพราะเป็นหนังสือที่มอง “ความหวัง” ที่ยิ่งใหญ่ 1 พงศาวดารเสนอภาพของชีวิตของพระเยซูว่าจะเป็นเช่นไรในหนังสือพระกิตติคุณ โดยใช้สิ่งดีๆที่เกี่ยวกับชีวิตของดาวิดเพื่อเปรียบเทียบ!

ข้อคิด

1. ภาพอัลบั้มครอบครัวของคุณ มันดูคลุมเครือสำหรับคนอื่นหรือเปล่า? มันดูสมเหตุผลสมผลสำหรับคุณไหม? 1 และ 2 พงศาวดารเป็นต้นไม้แห่งครอบครัวของเรา เพราะเราถูกรับเป็นบุตรบุญธรรมลงในนั้นโดยพระเยซูคริสต์ (กาลาเทีย 3:24- 4:6)
2. คุณรู้อะไรเกี่ยวกับ “ต้นไม้ครอบครัวแห่งจิตวิญญาณ” ของคุณบ้าง? ลองติดตามย้อนหลังไปไกลสุดเท่าที่คุณทำได้ เขียนจดหมายถึงคนที่ศึกษาไบเบิล และช่วยคุณที่ประกาศความเชื่อกับคุณมาเป็นคริสเตียน

ต้นไม้ครอบครัวแห่งจิตวิญญาณของฉัน	
_____	_____
ชื่อฉัน	วันบัพติศมา
_____	_____
คนที่ศึกษาไบเบิลกับฉัน	วันบัพติศมา
_____	_____
คนที่ศึกษาไบเบิลกับพวกเขา	วันบัพติศมา

อธิษฐาน เพื่อเชื้อสายแห่งจิตวิญญาณจะเพิ่มขึ้นในอัลบั้มครอบครัวในแผ่นดินพระเจ้า

วันที่ 16 พระเจ้าเลือกดาวิดเป็นกษัตริย์

1 พงศาวดาร 10-13

หากเราเปรียบหนังสือ 1 และ 2 พงศาวดารเป็นอัลบั้มภาพของครอบครัว สังเกตว่า อัลบั้มนี้เริ่มจากมนุษย์คนแรกคือ อาดัม และนับไปอีกพันปีต่อไปถึงยุคของดาวิด ผู้ซึ่งเป็นคนที่ถูกจดจ้องในหนังสือ 1 พงศาวดาร มีการกล่าวถึงอาดัมและครอบครัวแค่สั้นๆ ใน 1 พศด 1:1-3 และขยายมาจดจ้องพิเศษกับโนอาห์และครอบครัว 1 พกษ 1: 4-25 หลักพื้นฐานของการเลือกตามมาตรฐานทางโลก มิให้เห็นจากตัวอย่างต่อไปนี้ ตอนที่อาดัมเลือกที่จะไม่เชื่อฟัง ผลที่ได้รับคือ เขามีมรดกที่อ่อนแอ แต่โนอาห์เลือกที่จะเชื่อฟัง เขาก็ได้รับบำเหน็จเป็นชื่อเสียงและมรดกที่ยิ่งใหญ่ ดังนั้นใน 1 พงศาวดารจึงมุ่งประเด็นจดจ้องไปที่อับราฮัม จนมาถึงดาวิด (1 พศด 1:27)

1 พงศาวดาร 10 กล่าวถึงซาอูลสั้นๆ โดยอ้างถึงการตายของเขาว่า ความจริงคือ เขาเลือกที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้า และไม่แสวงหาคำปรึกษาของพระองค์ (1 พศด 10:13-14) แท้จริงแล้วพระเจ้าทรงประหารเขาและยกอาณาจักรให้กับดาวิด ซึ่งเป็นคนที่ขอคำปรึกษาจากพระเจ้าเสมอ (นี่เป็นสิ่งที่ชี้ว่า ดาวิดเลือกที่จะเชื่อฟังพระเจ้าและ เขาได้รับการอวยพรและได้รับมรดกที่ยิ่งใหญ่ (1 พงศาวดาร 7:8-14) หลังจากการกล่าวถึงผลในด้านลบของซาอูลสั้นๆ สมุดภาพก็เปลี่ยนไปเป็นภาพอันน่าจดจำและเป็นภาพที่ยิ่งใหญ่ของชีวิตดาวิด (1 พศด 11-29) ใน 1 พงศาวดาร 11 ชาวอิสราเอลมาชุมนุมกันเพื่อแต่งตั้งกษัตริย์แห่งยูดาห์เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ดังที่ถูกทำนายไว้ (ปฐมกาล 49:10) อำนาจปกครองของกษัตริย์ได้ส่งผ่านมาถึงสมัยดาวิด ซึ่งมีเชื้อสายที่ระบุไว้ใน นางรูธ 4:12, 18-22 และถูกขยายชัดเจนใน 1 พงศาวดาร ประวัติศาสตร์ครั้งที่ 2 ของพระคัมภีร์ได้แสดงออกเป็นความรุ่งเรืองสง่างามของยูดาห์ในสมัยที่กษัตริย์ดาวิด ได้รับการสถาปนาแต่งตั้ง ทางเลือกของมนุษย์ คือ ยุคสมัยของซาอูลแห่งเบนยามิน (1 ซมอ 8:7,19,20) ได้หมดวาระไป และทางเลือกของพระเจ้าเข้ามาแทนที่ การทำนายของหนังสือปฐมกาล 49:10 (ยูดาห์จะสืบเชื้อสาย) ตอนนี้ได้เป็นจริงและเป็นไปตามแผนงานพระเจ้า ใน 1 พงศาวดาร 11:10 เราได้รับการบอกเล่าว่า ดาวิดไม่เพียงแต่ ได้รับการสนับสนุนอย่างแข็งขันจากพระเจ้าฝ่ายเดียว แต่จากทแกล้วทหารของพระองค์และอีกมากมายจากเชื้อสายของซาอูลด้วย (1 พศด 12)

ทหารของดาวิดนั้นล้วนเริ่มต้น มาด้วยความถ่อมใจอย่างมาก 1 ซมอ 22:2 “ทุกคนที่มีความทุกข์ยาก และทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่ไม่มีความพอใจก็พากันมาหาท่าน และท่านก็เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย...” แม้ว่าพวกเขาอยู่ท่ามกลางวีรบุรุษในยุคโบราณของอิสราเอล พลังแห่งการนำของดาวิดเป็นที่ประจักษ์ชัดเจนเมื่อเรามองดูชีวิตที่เปลี่ยนแปลงของผู้ชายเหล่านี้ ดาวิดสามารถยกผู้นำให้เติบโตอย่างมีพลังได้ เพราะ 1) จิตใจอันยอดเยี่ยมของดาวิดที่มีต่อพระเจ้า ทำให้ดึงดูดผู้คนเข้ามาได้ 2) เขาเป็นตัวอย่างที่ดีแก่คนที่ติดตาม 3) เขาแสดงออกถึงความใฝ่ฝันที่มีให้กับคนของเขาว่าจะทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้ 4) เขาพัฒนาความรักภักดีระหว่างซึ่งกันและกัน และกับพระเจ้า

ข้อคิด

1. คุณยังคงสัสตี้ชื่อ ในการสร้างอาณาจักร และครอบครัวของพระเจ้าอยู่หรือเปล่า?

อธิษฐาน ดำเนินชีวิตอย่างสาวกที่ซื่อสัตย์ ในหนทางที่พระเจ้าทรงสนับสนุนในทุกสิ่งที่คุณกระทำ!

วันที่ 17 พระเจ้าทรงเชิดชูดาวิดอย่างมีเกียรติ

1 พงศาวดาร 14-17

ช่วงเวลานี้จะเน้นถึงความยิ่งใหญ่ของดาวิด ชีวิตครอบครัวที่สมบูรณ์เติบโต การพ่ายแพ้ของฟิลิเตียศัตรูที่ยิ่งใหญ่ การนำหีบพันธสัญญามาที่เยรูซาเล็ม และการสถาปนาดาวิดเป็นกษัตริย์ เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “เชื้อสายของเขาจะนั่งบนบัลลังก์ตลอดไป... เป็นการรับประกันว่า ดาวิดจะได้รับเกียรติศักดิ์ศรีชั่ววันรันดร์ และมีชื่อเสียงยิ่งใหญ่ (ปฐมกษัตริย์ 12:2) ” (ปฐมกษัตริย์ 12:2) “ดาวิดทรงทราบพระเจ้าทรงสถาปนาพระองค์เป็นพระราชาเหนืออิสราเอล เพราะพระราชอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นที่ยกย่องอย่างยิ่ง เพื่อเห็นแก่อิสราเอลประชากรของพระองค์” (1 พศด 14:2) ทำไมพระเจ้าจึงทรงกระทำสิ่งเหล่านี้? เพราะพระองค์ทรงรักประชากรของพระองค์! พระเจ้าเลือกใช้คนที่สัตย์ซื่ออย่างดาวิดเพื่อประโยชน์และเพื่ออวยพรประชากรของพระองค์ ทุกวันนี้ พระเจ้ายังคงปฏิบัติเช่นนี้ เหมือนกับในช่วงเวลาของดาวิด ทรงยกคนซื่อสัตย์ขึ้นเป็นพระพรแก่คริสตจักรของพระองค์ เพื่อให้อาณาจักรของพระองค์ขยายต่อไปบนโลกนี้

ดาวิดบัญชาให้อัถุเชิญหีบพันธสัญญาไปกรุงเยรูซาเล็ม สิ่งนี้เป็นเครื่องหมายแห่งการอุทิศตัวของพระองค์อย่างแท้จริงในการเข้าเฝ้าและเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า การปรากฏของพระเจ้า พระองค์มักจะประทับอยู่เหนือพระที่นั่งกรุณาเสมอ แผนงานของดาวิดคือ สร้างที่พำนักถาวรสำหรับหีบพันธสัญญา และสำหรับเป็นเข้าเฝ้าพระเจ้า เพราะดาวิดต้องการที่จะใกล้ชิดพระเจ้ามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ มันท้าทายที่ดาวิดเป็นคนเดียวที่คิดถึงและเอาใจใส่พระเจ้าขนาดนี้ ดาวิดปรารถนาที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระเจ้า แสดงให้เห็นความรักและความกตัญญูอันใหญ่หลวงต่อพระเจ้า ในสิ่งที่ทรงกระทำเพื่อคนทั้งปวง ในหนังสือสดุดีที่ดาวิดแต่งใน 1 พศด 16:7-36 ซึ่งเผยให้เห็นหัวใจของเขาที่มีต่อพระเจ้า... ใน 1 พงศาวดาร 16:37,40 ดาวิดกำหนดให้มีคนปรนนิบัติหน้าหีบพันธสัญญาอยู่ตลอด ทั้งกลางวันและกลางคืน และพวกเขาอุทิศตัวให้พระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ (กิจการ 2 :42 โรม 12:1-2) ใน 1 พงศาวดาร 17:8-14 บอกให้เรา รู้ เพราะดาวิดนั้นซื่อสัตย์และรักพระเจ้าอย่างสุดใจ พระเจ้าทรงบำเหน็จมรดกเป็นรางวัลแก่เขา ให้สมกับการดำเนินชีวิตของเขา (ปฐมกษัตริย์ 49:28, โรม 2:6-8) ตั้งแต่ดาวิดแสวงหาที่สร้างพระวิหารให้พระเจ้า พระเจ้าก็จะสร้างที่พักนรันดร์ให้กับดาวิด (ผ่านทางลูกหลานของดาวิดในอนาคต คือ พระเยซูคริสต์)

ข้อคิด

1. ทำไมเราจึงควรขอบคุณพระเจ้า (1 พศด 16:41)
2. มีคาลมเหสี ของดาวิด คุณมีหนทางที่พระสวามี นำขบวนหีบพันธสัญญา คุณแต่งตัวอย่างไรไปนมัสการพระเจ้า สิ่งนั้นก็สะท้อนให้เห็นการนมัสการของคุณต่อพระองค์ สิ่งเหล่านี้สื่ออะไรในสิ่งที่คุณเป็นได้บ้าง?
3. สิ่งใดต่อไปนี่ที่สะท้อนให้เห็นถึงหนทางที่คุณนมัสการพระเจ้าบ้าง 1) ยึดมั่นประเพณี หัวโบราณ 2) ทำตัวเป็นเด็ก 3) ไม่เคยทำความเสียหายให้ใคร 4) เคร่งเครียด 5) นำเบือ 6) ให้แรงกล้าใจ ฯลฯ

อธิษฐาน ที่จะรักพระเจ้าเหมือนที่ดาวิดทำ โดยแสวงหาพระองค์สม่ำเสมอ

วันที่ 18 ดาวิดบรรพบุรุษที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู

1 พงศาวดาร 18-21

รูปกีฬาในอัลบั้มสมัยนักเรียนของเราจะเต็มไปด้วยความทรงจำมากมาย ไม่ว่าจะคุณเล่นอยู่ใน “เกมส์” หรือเป็นคนดูในสนาม ความทรงจำของคุณยังคงเคลื่อนไหวเวลาคุณเห็นภาพและเล่าถึงวันเหล่านั้น เมื่อ “ทีมของคุณ” ชนะการแข่งขันหรือได้รางวัลชนะเลิศ คุณจะเล่าอย่างตื่นเต้นเร้าใจ พวกเราทุกคนจะมีชีวิตชีวาด้วยความทรงจำแบบนี้ นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่ออิสราเอลและโดยเฉพาะชาวอียิปต์ อ่าน 1 และ 2 พงศาวดาร ใน 1 พงศาวดาร 18 ดาวิดพิชิตชัยชนะครั้งแล้วครั้งเล่า ครั้งแรกเขาชนะกองทัพศัตรูในแผ่นดินของเพื่อนบ้าน ชาวฟิลิสเตีย (ซึ่งมีโกลิอัทนำกองทัพ) ดาวิดมีชัยจากฝั่งแม่น้ำจอร์แดนเรื่อยมาถึง แม่น้ำยูเฟรติส ใน 1 พงศาวดาร 18:4-7 รางวัลแห่งชัยชนะของดาวิดได้ลงบันทึกไว้ คุณเคยได้ยินชัยชนะอะไรที่ชนะเป็นเวลายาวนานไม่ว่าเป็นกีฬาสมัครเล่นหรือมืออาชีพไหม? ไม่ช้าก็เร็ว ทุกๆทีมก็จะมีแพ้ที่เกิดขึ้น ไม่เคยมีทีมไหนที่ชนะตลอดชีวิตของพวกเขา ยกเว้น ทีมของดาวิด ใน 1 พงศาวดาร 21:9-13 ดาวิดต้องเลือกการลงโทษหนึ่งอย่างจากสามสิบอย่างจากพระเจ้า เพราะบาปที่นับจำนวนชนชาติอิสราเอล นั่นคือ ดาวิดพูดว่า “ไม่” เพื่อหนีจากนักรบและเหล่าศัตรูชาวต่างชาติอย่างเห็นได้ชัด เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน!

คุณเคยสงสัยไหมว่า ทำไมบาปของดาวิดเรื่องการเป็นชู้กับนางบัทเชบา (ใน 2 ซมอ 11-12) ไม่ได้ถูกกล่าวถึงในหนังสือพงศาวดาร ถ้าเป็นคุณ คุณจะเอาเก็บภาพที่แย่ๆ เวลาที่คุณบาปที่สุดมาเก็บไว้หรือเปล่า? คงจะไม่! และนี่คือเหตุผล พระเจ้าไม่ได้พยายามซ่อนบาปของดาวิด แต่พยายามเน้นให้เห็นจุดที่เป็นบวกรของจิตใจของดาวิด รวมถึงความสัตย์ซื่อของเขา หนังสือพงศาวดารเป็นเหมือนบทนำและคำทำนายของชีวิตพระเยซูในหนังสือพระกิตติคุณ แต่ไม่มีบาปที่พูดถึงเพราะว่า พระเยซูทรงปราศบาป ขณะที่ดาวิดนับจำนวนชนชาติอิสราเอลใน 1 พงศาวดาร 21:1 ได้บอกถึงซาตานดลใจให้ดาวิดทำสิ่งเหล่านี้ รวากับว่าไม่ได้เป็นบาปของดาวิดเอง ขณะที่ดาวิดยอมรับว่า เขาทำบาปมาก (1 พงศาวดาร 21:8) พระเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิด ภาพที่เห็นคือ ดาวิดยังไม่ได้ตกสู่บาป แต่เขายังไม่รับผลที่ตามมา (1 พศด 21:24) ตอนที่เขาทำแทนนุชาถวายพระเจ้า คล้ายคลึงกับที่พระเยซูต้องจ่ายราคากับบาปที่พระองค์ไม่ได้ทำ และไม่ได้เป็นความรับผิดชอบของพระองค์!

ข้อคิด

1. คุณได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับการเสียสละจากชีวิตของดาวิด?
2. การมีชัยชนะเหนือ “ศัตรู” อะไรที่พระเจ้าให้คุณทำสำเร็จ?
3. กษัตริย์ดาวิดยอมเสี่ยงชีวิตมากมายหลายครั้ง ในหนทางไหนบ้างที่คุณมั่นใจและกล้าที่จะเสี่ยง? อะไรคือความแตกต่างระหว่างการกล้าเสี่ยงและกับการก้าวออกไปด้วยความเชื่อ?

อธิษฐาน ให้แผ่นดินพระเจ้านำชัยชนะต่างๆ ไม่มีการพ่ายแพ้ใดๆตลอดชั่วชีวิต เพื่อเราจะชนะโลกนี้ได้!

วันที่ 19 สถานที่ของดาวิดสำหรับพระวิหาร

1 พงศาวดาร 22-25

มันต้องอาศัยแรงปรารถนาและความกระตือรือร้นขนาดไหนที่จะสร้างพระวิหารของพระเจ้าได้? 1 พงศาวดาร เผยให้เห็นว่า ดาวิดคือคนที่วางแผนจะสร้างอนุสรณ์แห่งประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่นี้ เห็นได้จากการเตรียมซื้อวัสดุที่จะสร้าง และการตัดสินใจว่าจะสร้างที่ไหน พระวิหารอันสง่างามเพื่อใช้นมัสการพระเจ้า นี่เป็นบันทึกอันทรงเกียรติใน “อัลบั้ม” ของดาวิด ใน 1 พงศาวดาร 21 ดาวิดทำแท่นบูชาเพื่ออัญเชิญความสนใจจากพระเจ้าเพื่อชนชาติอิสราเอล เขาสร้างขึ้นในสถานที่ซึ่งเทวทูตของพระเจ้ากำลังคอยอยู่ (1 พงศาวดาร 21:15, 22-26) ตำแหน่งที่ลานนวดข้าวของโอรันัน (อาราวันนาห์) 2 ซมอ 24:24,25 ดาวิดสร้างแท่นบูชาและกราบทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ และพระเจ้าทรงตอบพระองค์ด้วยไฟจากสวรรค์บนแท่นเครื่องเผาบูชา เมื่อนั้นบาบิจึงได้รับการอภัย กิจการ 2:17-21 อธิบายว่า ต้องอาศัยเครื่องสักการะบูชาที่แท่นบูชา ประเด็นคือ การที่พระเยชูตายที่ไม้กางเขน เป็นเช่นการเสียสละ การสังเวยที่แท่นบูชา เปรียบเทียบใน 1 พงศาวดาร 21:26 และแท่นบูชาของดาวิด สังเกตว่าดาวิดตัดสินใจสร้างพระวิหาร ณ จุดที่เขาเห็นทูตสวรรค์และสร้างแท่นบูชาที่นั่น ผลที่จะได้รับจากโรคระบาดและสิ่งเลวร้ายจึงสงบลง (1 พศด 22:1-2) มันไม่บังเอิญที่สถานที่นี้ ใกล้เคียงกับที่ที่อับราฮัมได้ถวายอิสอัค และเป็นทีเดียวกับที่พระเยชูจะถูกตรึงที่กางเขน (ปฐก 22:2,14; 2 พศด 3:1) พระเจ้ายังคงใช้ดาวิดอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เรามุ่งไปที่พระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นบุตรองค์เดียวที่พระเจ้าทรงรัก (มัทธิว 3:17) ข้อพระคัมภีร์เต็มไปด้วยเรื่องราวแบบนี้ ซึ่งช่วยพิสูจน์ให้เห็นว่า พระวิญญูณบริสุทธิของพระเจ้าเป็นผู้เขียนพระคัมภีร์ และพระองค์มีแผนงานสำหรับพระเยชู ซึ่งทรงเลือกที่จะสละพระองค์เอง เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาป เพราะดาวิดเป็นผู้ที่ทำให้โลหิตตกเป็นอันมาก (1 พศด 22:8) เกินกว่าที่จะเป็นผู้สร้างพระวิหารแห่งสันติสุขในเยรูซาเล็ม (นครแห่งสันติ) พระเจ้าทรงยกบุตรของดาวิด คือ ซาโลมอน บุรุษแห่งสันติเป็นผู้ที่สร้างพระวิหาร (1 พศด 22:9,10) ซาโลมอนหมายถึง “สันติสุข” ซึ่งในภาษาฮีบรูมาจากคำว่า “Chalom” และชีวิตของซาโลมอนในหนังสือพงศาวดาร ทำให้เราเห็นอีกภาพหนึ่งของพระเยชู ว่าจะเป็นอย่างไหน ซาโลมอนสร้างพระวิหารระหว่าง 40 ปีแห่งความสงบสุข และพระเยชูจะเป็นพระวิหารนั้น (วิวรณ์ 21:22 “ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในนครนั้นเลย เพราะพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารในนครนั้น”) และทรงสิ้นพระชนม์เพื่อสร้างสันติสุขชั่ววันรันดร์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ (เอเฟซัส 2:14 “เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง”)

ข้อคิด

1. อะไรคือสิ่งที่หนังสือ 1 พงศาวดาร 23-25 แสดงให้เห็นถึงปรารถนาในการจัดการและเตรียมพร้อมทุกสิ่งของดาวิดเพื่อพระสิริแต่พระเจ้า?
2. คุณเคยตรวจดูไหม ว่าชื่อของคุณแปลว่าอะไร? จะเป็นอย่างไรหากชื่อของคุณนั้นสื่อให้รู้ถึงความใฝ่ฝันของคุณ? หรือจะเป็นอย่างไรถ้าชื่อของใครคนหนึ่งนั้นมีความหมายที่มีผลต่อบุคลิกของคนๆ นั้น?
3. คุณคิดว่ามันยากขนาดไหนสำหรับดาวิดที่จะมอบอำนาจแห่งการเป็นกษัตริย์ให้กับคนถัดไป? แล้วคุณคิดว่ายากขนาดไหน หากต้องมอบอำนาจให้กับคนอื่น?

อธิษฐาน ให้เป็นชายและหญิงของพระเจ้าที่จะนำมาซึ่งสันติสุข และความรอดให้กับผู้คนมากที่สุดที่จะเป็นไปได้

วันที่ 20 คำอธิษฐานและแผนงานสุดท้ายของดาวิด

1 พงศาวดาร 26-29

ใน 1 พงศาวดาร 26-27 เราจะเห็นว่า “อัลบัม” ที่พระเจ้าเซอเมียงให้ดาวิดมีชื่อเสียงยิ่งใหญ่ มั่งคั่ง และมีอำนาจนั้นเป็นมาอย่างไร (คำสัญญา 3 ข้อแรก ที่พระเจ้าให้แก่อับราฮัมในปฐมกาล 12:1-3)

ใน 1 พงศาวดาร 28 ดาวิดกล่าวสุนทรพจน์ตั้งรัฐบุรุษอาวุโสที่ยิ่งใหญ่ได้กระทำขึ้น ดาวิดได้ดูแลจัดการงานต่างๆ ก่อนเขาจะตาย ด้วยความซาบซึ้งลาด เขารวบรวมข้าราชการและผู้นำทั้งอิสราเอลเพื่อให้ทุกคนเข้าใจอย่างชัดเจนดังที่เขาปรารถนาที่จะให้เกิดขึ้นทุกอย่าง การสื่อสารที่ดีเยี่ยมและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการทำงานร่วมกันเพื่อรับใช้พระเจ้า ทำให้สัมฤทธิ์ผลอย่างยิ่งใหญ่ ดาวิดวางรากฐานให้ราชอาณาจักรต่อไปและแผนงานการสร้างพระวิหาร ทุกแผนงานก้าวไปข้างหน้าอย่างสงบและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ใน 1 พงศาวดาร 28:11-19 ดาวิดมอบแผนการสร้างพระวิหารให้แก่ซาโลมอน พระเจ้าทรงตรัสบอกดาวิดในรายละเอียดและแผนงานต่างๆ และเขียนออกมาผ่านจิตใจและความคิดของดาวิด มันน่าขนลุก! เมื่อนึกถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำผ่านจิตใจของดาวิด เมื่อเราติดตามพระเจ้าอย่างที่ไม่เบื่อบอกไว้ พระองค์จะทรงนำเราให้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และทรงเกียรติ ที่เป็นไปตามแผนงานและน้ำพระทัยของพระองค์ สิ่งนี้เตือนเราว่า พระเจ้าทรงเรียกเราให้ออกไปทำสาวกแก่ชนทุกชาติ เหมือนกับการสร้างพระวิหารอันเป็นพระนิเวศถาวรของพระองค์ การทำสาวกไม่ใช่งานง่ายๆ แต่เป็นสิ่งที่ได้กำลังใจมากที่สุด เพราะไม่ว่าพระเจ้าทรงเรียกให้เราทำอะไร พระองค์จะทรงช่วยเราทำงานของพระองค์จนสำเร็จ! “.....พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าล้มเหลวหรือทอดทิ้งเจ้า จนกว่างานทั้งสิ้นสำหรับงานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของเจ้าจะสำเร็จ” 1 พศด 28:20 เช่นเดียวกับหนังสือ มัทธิว 28:20 สามารถจะสำเร็จในช่วงชีวิตของเรา ถ้าเราสัตย์ซื่อในการทำงานที่พระเจ้าทรงบอกเราทุกอย่าง

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า ในการทรงเลือกและยกย่องอับราฮัม ยูดาห์ ตัวพระองค์เอง และตอนนี้ซาโลมอน แต่ดาวิดก็เตือนซาโลมอนว่า การเลือกของพระเจ้านั้นมาจากพันธสัญญาของพระองค์ (1 พศด 28:4-9) การอวยพรจากพระเจ้านั้นมาจากการเชื่อฟังและการอุทิศตัวด้วยสิ้นสุดจิตใจ แต่ถ้าไม่แสวงหาพระเจ้าเพื่อพระสิริของพระองค์นั้น ผลที่ได้คือ การปฏิเสธจากพระเจ้าชั่ววันรันดร์ ท้ายสุด ดาวิดอธิษฐานและถวายเครื่องสักการะแด่พระเจ้า ใน 1 พศด 29 (ในข้อ 3-6, 9, 10-20) ในข้อที่ 3 บั้นปลายชีวิตของดาวิด เขาถวายทุกสิ่งที่เขาให้แก่พระเจ้า และจากคำอธิษฐาน ดาวิดรู้ว่าทุกอย่างล้วนมาจากพระเจ้าและเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น!

ข้อคิด

1. ปัจจุบันนี้ ใครคือ “วีรบุรุษ” หรือ ต้นแบบของเด็กๆ ในคริสตจักร? แล้วอะไรคือ ต้นแบบของเด็กๆ ในโลกปัจจุบันนี้ ?
2. หนังสือ 1 พงศาวดาร 28:9 เกี่ยวข้องอย่างไรกับหนังสือ มัทธิว 6:31-34
3. ดาวิดประสบความสำเร็จในการระดมทุนสร้างพระวิหารซึ่งแสดงให้เห็นจิตใจของประชาชน แล้วหากผู้ตรวจสอบบัญชีมาตรวจสอบบัญชีของคุณ เขาจะสรุปว่า อะไรเป็นรายการที่คุณเก็บไว้เพื่อตัวคุณเอง? คุณอยากจะทำเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร?

อธิษฐาน ขอให้คำอธิษฐานของคุณเป็นเหมือนกับคำอธิษฐานของดาวิดใน 1 พงศาวดาร 29:10-20

วันที่ 21 พระเจ้าทรงกระทำให้ซาโลมอนยิ่งใหญ่

2 พงศาวดาร 1-4

แนวคิดของ “อัลบัมรูป” คือการเก็บ “ความทรงจำต่างๆ” อันมีค่าของใครคนหนึ่งยังคงดำเนินต่อไป ในหนังสือ 2 พงศาวดาร รัชสมัยของเดวิด (ปฐมกษัตริย์ดาวิด (นางรุธ 4:12, 18-22) ยังคงดำเนินต่อไป ด้วยการแต่งตั้งซาโลมอนขึ้นเป็นกษัตริย์ (1 พศด 29:22-25) หนังสือ 2 พงศาวดาร 1-9 (ประมาณ 1/3 ของหนังสือเล่มนี้) อูทิสให้กับ “อาณาจักร” และความมั่งคั่งของซาโลมอน ช่วงเวลาประวัติศาสตร์ซึ่งครอบคลุมใน 1, 2 ซามูเอล และ 1, 2 พงศาวดาร คล้ายคลึงกับ 1, 2 พงศาวดาร เหมือนที่เป็นมาและเป็นแนวทางปฏิบัติทั่วไปของหนังสือ 2 พงศาวดาร คือ จะละเลยเหตุการณ์ต่างๆที่ไม่ดีที่เกี่ยวข้องกับเชื้อสายดาวิด และส่วนใหญ่จะเป็นแต่เรื่องราว “ในแง่บวก” หรืออีกนัยหนึ่งคือ หนังสือเล่มแรกของซามูเอลและพงศาวดารจะเล่าเรื่องราวและชี้ให้เห็นภาพใหญ่ของชนชาติอิสราเอลทั้งหมด แต่ในหนังสือ พงศาวดารจัดออกไปที่เฝ้าเดี่ยวและด้านสำคัญด้านเดียวซึ่งพระเจ้าทรงกระทำในพระวจนะระบุไว้ ในฐานะเป็นหนังสือ ประวัติศาสตร์เส้นทางที่สอง หนังสือ 2 พงศาวดารชี้ให้เห็นเส้นทาง “แห่งความรอด” และคุณประโยชน์ทั้งหมดตั้งแต่ยุค ของ อับราฮัม ผ่านต่อเดวิด (ยิว) จนถึงพระเยซู หนังสือเส้นทางที่สองนี้ ถูกออกแบบมาเพื่อ “จัดจ้องในแง่บวก” (ดู บทเรียนใน 9-12) ข้อพระคำต่อไปนี้ ใน 2 พงศาวดาร แสดงให้เห็นเวลาของ “อัลบัม” ที่ยิ่งใหญ่สำหรับซาโลมอน 1:1 พระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ และ “กระทำให้พระองค์ยิ่งใหญ่” 1:6 ซาโลมอนถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวแก่พระเจ้า 1:7 พระเจ้าทรงปรากฏแก่ซาโลมอน และตรัสกับพระองค์ 1:9 คำสัญญาที่สี่ (ชนชาติที่ยิ่งใหญ่) ถูกเติมเต็ม และซาโลมอนทรง “สรรเสริญ” พระเจ้าในเรื่องอิสราเอลชนชาติที่มากมายอย่างผดคล้ำแห่งแผ่นดินโลก 1:7,10 พระเจ้าทรงให้ซาโลมอนขอในสิ่งที่เขาอยากได้ และซาโลมอนทูลขอสติปัญญาเพื่อที่จะปกครองคนของพระเจ้า (เป็นคำขอในหนทางของพระเจ้า และไม่เห็นแก่ตัว) 1:11-14 พระเจ้า “อวยพระพร” ความไม่เห็นแก่ตัวของซาโลมอนโดยประทานสติปัญญาตามที่ทรงขอ พร้อมทั้งประทานความมั่งคั่ง เกียรติและอำนาจ (คำสัญญาสามข้อแรกที่พระเจ้าเติมเต็มให้อับราฮัม คือ ชื่อเสียงที่ยิ่งใหญ่ ความมั่งคั่ง และอวยพรผู้ที่อวยพร/สาปแช่งผู้ที่สาปแช่ง) พระเจ้าตรัสว่า “...เราจะให้ทรัพย์สินสมบัติ ความมั่งคั่ง และเกียรติแก่เจ้าด้วยอย่างที่ไม่มีการราชาของคใดผู้มาก่อนเจ้าได้มี และไม่มีผู้ใดภายหลังเจ้าจะมีเหมือน” 2 พศด 1:12 ประเด็นสำคัญในที่นี้คือว่า พระเจ้าทรงอนุญาตให้ซาโลมอนสร้างพระวิหารเพื่อพระองค์ จะเป็นอย่างไรหากคุณเป็นคน สร้างสะพานไกลเด้นเกต หอไอเฟล ทัชมาฮาล หรือประมิต? ปุชนีย์สถานเหล่านี้เทียบไม่ได้เลยกับการสร้างพระวิหารของ พระเจ้า พระนิเวศแห่งเดียวบนโลกนี้!

ปัจจุบันนี้เราก็เป็นเหมือนซาโลมอน เรากำลังอยู่ท่ามกลางการก่อสร้างเพื่อพระเจ้า ในขณะที่เราขณะจิต วิญญาณและช่วยเขาเติบโตขึ้น นั่นเท่ากับเราเพิ่มจำนวนบ้านฝ่ายจิตวิญญาณของพระเจ้า (1 เปโตร 2:9,10 เอเฟซัส 2:19-22) ซาโลมอนสร้างสิ่งก่อสร้างทางกายภาพอันยิ่งใหญ่เป็นที่รู้จักของมนุษย์ แต่เรากำลังสร้างสิ่งก่อสร้างทางจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ ที่ช่วยมวลมนุษยชาติบนพื้นพิภพนี้ นั่นคือ คริสตจักรของพระเยซูและแผ่นดินของพระองค์ (มัทธิว 16:16-19, โคลโลสี 1:13) การงานของเราจะนำบ้านแห่งจิตวิญญาณนิรันดรมาสู่ทุกคนผู้มาหาพระเจ้าโดยผ่านทางพระเยซู คริสต์ พระเยซูเชื้อเชิญเราให้ร่วมกับพระองค์และพระเจ้า ที่มาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวพระองค์และพักอาศัยในที่พำนัก

ของพระองค์ (ยอห์น 14:2-6) ขอให้เราแน่ใจว่าจะ “สัตย์ซื่อ” ในทุกสิ่งเพื่อที่จะไปสู่ “สวรรค์” และสัตย์ซื่อในการเชื่อเชิญ และนำผู้คนมากมายไปกับเราด้วย

ลองจินตนาการดูว่า มากขนาดไหนที่ผู้คนหยุดมองดูการก่อสร้างพระวิหารซึ่งเริ่มก่อสร้างในหนังสือ 2 พงศาวดาร 3? (คุณไม่เคยหยุดมองดูการก่อสร้าง อาคารที่ยิ่งใหญ่อลังการและทิ้งกับผลงานนั้นหรือ?) จินตนาการดูว่า พวกเขาเหล่านี้ต่างพูดกันด้วยความชื่นบานและได้แรงดลใจว่า “มาดูกัน” มหาวิหารที่ซาโลมอนกำลังสร้างอยู่! สิ่งนี้ทำให้เรานึกถึง ยอห์น 1:38-39 ผู้ชายสองคนถามพระเยซูว่า “ท่านพักอยู่ที่ไหน?” พระองค์ตรัสว่า “มาดูเถิด” ในตอนท้าย พวกเขาติดตามพระเยซูไปสู่ที่พำนักบนฟ้าสวรรค์ และพระสิริของพระองค์ พวกเราก็เช่นกัน สามารถชวนผู้คน “มาดู” การก่อสร้างวิหารของพระเจ้าโดยการพาผู้คนมาสัมผัสการพระเจ้า และเมื่อเขาเหล่านั้นติดตามมา พวกเขาก็จะได้อยู่ในพระวิหารของพระเยซูและของพระเจ้าบนฟ้าสวรรค์เช่นกัน!

ข้อคิด

1. หนทางใดบ้างที่คุณสามารถให้กับพันธกิจบนโลกนี้ ในการสร้างวิหารของพระเจ้า?
2. หนทางไหนบ้าง ที่คุณส่วนตัวสามารถรับใช้พระเจ้าในการสร้างพระวิหารของพระองค์? การประกาศด้วยความกล้าหาญ คุยรายชื่อในสมุดโทรศัพท์ของคุณ โทรหาและชวนสาวกคนอื่นไปประกาศความเชื่อกับคุณ อธิษฐานขอพระเจ้าทรงนำคุณไปพบใครคนหนึ่งวันนี้ ซึ่งเขาจะนำคุณไปพบอีก 5, 10 หรือ 100 คนซึ่งเปิดใจให้พระเยซู และเป็นสาวก

อธิษฐาน ขอให้แผ่นดินพระเจ้าถูกสร้างขึ้นทั่วโลก กางแผนที่ออกและอธิษฐานเพื่อตามรายชื่อคริสตจักรของเราที่ตั้งอยู่ทั่วโลก การจดจ้องของเราควรเป็นการทำให้ดีที่สุดเพื่อสร้างวิหารของพระเจ้า และคริสตจักรของพระองค์

วันที่ 22 ชาโลมอนและพระเยชู

2 พงศาวดาร 5-8

พระเจ้าทรงสัญญากับชาโลมอนว่า “และเราจะให้ทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่ง และเกียรติแก่เจ้าด้วย อย่างที่ไม่มีพระราชวงศ์ใดผู้มาก่อนเจ้าได้มี และไม่มีผู้ใดภายหลังเจ้าจะมีเหมือน” (2 พศด 1:12) ประเด็นคือว่า ในขณะที่ชาโลมอนเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนโลกนี้ ชาโลมอนองค์ใหม่ คือ “พระเยชู” จะเป็น “กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด “แห่งสวรรคต ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล มีเพียงอาณาจักรเดียวเท่านั้นที่ไม่มีสงคราม หรืออยู่ในสมรภูมิรบ และมีเพียงอาณาจักรเดียวเท่านั้นที่มีสันติสุขอยู่จนครบยุคสมัย (40 ปี) ปราศจากการรุกรานใดๆ ราชอาณาจักรนั้นเป็นของกษัตริย์ชาโลมอนนั่นเอง! 2 พงศาวดารชี้ให้เราเห็นถึงอนาคตแห่งนิรันดร์ล่วงหน้า และให้เราเห็นภาพทางกายภาพของราชอาณาจักรบนสวรรคตของพระเยชู และการปกครองของพระองค์ว่าจะเป็นอย่างไร ใน “สวรรคต” ไม่เพียงมีสันติสุขเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น แต่จะมีตลอดนิรันดร์ ดังนั้นรัชสมัยของชาโลมอนซึ่งนามของพระองค์แปลว่า “สันติสุข” ประกอบด้วยช่วงเวลา 40 ปีแห่งสันติสุข และเป็นเวลาที่เตรียมไว้ล่วงหน้าของการเสด็จมาของพระเยชู ซึ่งถูกจัดไว้เพื่อให้ความหวังใจแก่เรา ใน 1 และ 2 พงศาวดารให้ภูมิหลังที่คล้ายคลึงกับชีวิตของพระเยชูบนโลกและฟ้าสวรรคต เมื่อพระเยชูเสด็จมาหนึ่งพันปีหลังจากยุคของดาวิดและชาโลมอน มันเป็นเรื่องที่ชัดเจนที่พระเจ้าจัดเตรียมเหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้ จากช่วงเริ่มต้นของเวลา หนังสือพงศาวดารเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า พระเจ้าและแผนงานต่างๆ ของพระองค์นั้นเป็นสิ่งนิรันดร์!

เมื่อเปรียบเทียบ 2 พงศาวดาร 1-9 กับ หนังสือ วิวรรณ์ (โดยเฉพาะวิวรรณ์ 20-22) คุณจะพบว่า มีเรื่องราวใกล้เคียงกันประมาณ 24 เรื่อง ระหว่างชาโลมอนและพระเยชูที่อ้างถึงเรื่องการปกครองสวรรคตของทั้งสอง

หลังจากสร้างพระวิหารเสร็จใน 2 พงศาวดาร 5 ชาโลมอนทรงนำหีบพันธสัญญาเข้าไปในอภิสุทธิสถาน จากนั้นพระสิริของพระเจ้ายิ่งใหญ่ พระเจ้าทรงเสด็จมาพำนักอย่างถาวรท่ามกลางมนุษย์ (อิสราเอล) ในพระนิเวศถาวร จากนั้นชาโลมอนอุทิศการอธิษฐานสำหรับทุกอย่างที่เกิดขึ้นในบทที่ 6 พระองค์จับทำคำอธิษฐานด้วยการขอให้พระเนตรและพระกรรณของพระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของพระองค์ ใน 2 พงศาวดาร 7 พระเจ้าได้ส่ง “ไฟลงมาจากฟ้าสวรรคต” เพื่อแสดงการยอมรับคำอธิษฐานของชาโลมอน (คุณจะรู้สึกอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของคุณแบบนั้น?) พระเจ้าตรัสว่า ตาและใจของพระองค์จะอยู่กับเยรูซาเล็มและพระนิเวศของพระองค์ตลอดไป พระเจ้ายังเตือนว่า พระพรของพระองค์จะหยุดลงและคำแช่งสาปจะเริ่มต้นขึ้น หากชาโลมอนหรือผู้ใดหยุดที่จะ “รัก” และรับใช้พระองค์ด้วย “สิ้นสุดใจ” เหมือนดังที่ดาวิดปฏิบัติมา (2 พงศาวดาร 7:16-22)

ข้อคิด

1. คุณยังจดจำที่จะอุทิศชีวิตของคุณแต่ละวันด้วยสิ้นสุดใจในการติดตามพระเจ้า และเป็นเหมือนดังเครื่องบูชาที่มีชีวิตได้อยู่หรือเปล่า? (โรม 12:1-2)
2. ใน 2 พงศาวดาร 5:13 เหล่านักร้องของชาโลมอนต่างร้องเพลง “เป็นเสียงเดียวกัน” เพลงแบบไหนที่ช่วยคุณในการสรรเสริญพระเจ้า? คนอื่นในกลุ่มเห็นด้วยกับคุณในข้อนี้หรือเปล่า? บ่อยขนาดไหนที่คุณหัดร้องเพลงใหม่ๆ ในกลุ่มของคุณ?
3. คุณจะถวายอะไรให้กับพระเจ้า เพื่อแสดงออกถึงความซาบซึ้งในสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงกระทำให้กับคุณ?

อธิษฐาน ขอให้จิตใจเหมือนตอนที่ชาโลมอนอธิษฐานใน 2 พงศาวดาร 6:4-42

วันที่ 23 พระพรตามคำมั่นสัญญาและความใจเขลา

2 พงศาวดาร 9-12

“ความแตกต่าง” ระหว่างหนังสือซามูเอล และ หนังสือพงศกษัตริย์ และประวัติศาสตร์ที่คล้ายคลึงกันในหนังสือ 1,2 พงศาวดาร เป็นหลักฐานชัดเจนเมื่อคุณเปรียบเทียบ 2 พงศาวดาร 9 กับ 1 พงศกษัตริย์ 11 หนังสือทั้งสองเล่มนี้ชี้ให้เห็นจุดจบในชีวิตของซาโลมอน 1 พงศกษัตริย์ 11 ทำให้เห็นว่าซาโลมอนทรงอยู่ในบาปและอยู่บนเส้นทางที่มุ่งไปสู่ นรก (ข้อ 1-13) ในขณะที่ 2 พงศาวดาร 9 ชี้ให้เห็นถึงการสิ้นสุดการปกครอง 40 ปีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ความจริงก็คือเรื่องราวในหนังสือทั้งสองเล่มนั้นบันทึกไว้อย่างถูกต้อง แต่ชี้ให้เห็นสองประเด็นที่แตกต่างกัน 1 พงศกษัตริย์ 11 สอนเราว่า ผู้ใดก็ตามดำเนินชีวิตอยู่ในบาปโดยไม่ยอม “กลับใจใหม่” เราก็จะหลงหายไป (ฮีบรู 10:26-29) 2 พงศาวดาร 9 แสดงให้เห็นถึงตัวอย่างการปกครองนิรันดรของพระเยซูว่าจะเป็นเช่นไร ดังนั้นหนังสือพงศาวดารจึงจบลงด้วยเรื่องราวที่ดีของซาโลมอน มุ่งเน้นในแง่บวกสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นโดยผ่านทางพระเยซู ในขณะที่หนังสือพงศกษัตริย์แสดงให้เห็นภาพโดยสมบูรณ์ทั้งหมด ตลอดชีวิตของดาวิดและ ชีวิตส่วนใหญ่ของซาโลมอน อิศราเอลได้ผ่าน “บททดสอบของความซื่อสัตย์” (ผู้วินิจฉัย 2:21; 3:4) และได้รับกำลังเข้มแข็งขึ้น และดินแดนแห่งพันธสัญญาก็มั่นคง ดังนั้นเราได้เรียนรู้ว่า ผู้คนชาวคานาอันในเวลานี้ได้รับความพ่ายแพ้และถูกบังคับใช้แรงงาน ทำยสุดใน 2 พงศาวดาร 9:26 เราได้เห็น ว่า ทุกคำทำนายในหนังสือปฐมกาล 15:18 เป็นจริงทั้งหมด เพราะราชอาณาจักรของซาโลมอนขยายออกไปเริ่มจาก ลุ่มน้ำยูเฟรติส จนถึงแม่น้ำไนล์ ในประเทศอียิปต์ ซึ่งทำให้ราชอาณาจักรนี้เป็นอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอิสราเอลเท่าที่เคยปรากฏมา ความบาปในบั้นปลายชีวิตของซาโลมอนได้เปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และทำให้อิสราเอลเริ่มถอยหลังกลับไปเส้นทางแห่งความล้มเหลว ตามที่หนังสือผู้วินิจฉัยบทที่ 2 ได้ทดสอบ ในหนังสือ 1 พงศกษัตริย์ 11-12 เปิดโปงบาปในบั้นปลายชีวิตของซาโลมอน ทำให้พระเจ้า “ทอดทิ้ง” พระองค์ และได้แยกดินแดนส่วนใหญ่จากราชาอาณาจักรของพระองค์ไปเหลือเพียงแค่เผ่าของยูดาห์เท่านั้น (และอีกจำนวนเล็กน้อยจากเผ่าเบนยามิน) หนังสือพงศาวดารไม่ได้บอกเราถึงเรื่องนี้ แต่กลับชี้ให้เห็นถึงความใจเขลาของเรโหโบอัม ผู้ซึ่งถูกอิสราเอลยกย่อง มั่นนำสนใจที่หนังสือ 1 พงศกษัตริย์ 12 พูดถึงแต่แง่ลบเกี่ยวกับพระองค์ แต่ใน 2 พงศาวดาร 12:12 กลับบันทึกสั้นๆ ถึง “ความถ่อมใจ” ในชีวิตของพระองค์ เป็นหนึ่ง “อัลบั้ม” ที่ให้ความสนใจกับกษัตริย์ชาวยิวพระองค์นี้

ข้อคิด

1. ซาโลมอนตอบคำถามมากมายของพระราชาินี คุณอยากให้ซาโลมอนตอบคำถามอะไรของคุณบ้าง? อะไรคือสิ่งที่เข้าใจยากที่สุดสำหรับคุณ เกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน?
2. ซาโลมอนมีทุกอย่างเท่าที่โลกนี้สามารถมอบให้ได้ แม้แต่โอกาสที่จะมีความสัมพันธ์ที่ยอดเยียมกับพระเจ้า แล้วอะไรล่ะที่พระองค์พลาดไป? หนังสือปัญญาจารย์(ถูกเขียนโดยซาโลมอน) แสดงให้เราเห็นอะไร ในความรู้สึกของพระองค์ที่มีกับชีวิต? ซาโลมอนเคร่งครัดในการปฏิบัติตามทุกอย่างที่พระเจ้าขอหรือเปล่า? พระองค์ปฏิบัติตาม 4 ข้อสำคัญในหนังสือเฉลยฯ 7:2-4 หรือไม่? ดูในหนังสือ 1 พงศกษัตริย์ 11:1-3 และ ผู้วินิจฉัย 3:5-7
3. อะไรคือความสำเร็จ 3 อย่างในชีวิตของคุณ ที่คุณอยากให้เขียนถึงในหนังสือไว้ด้วยของคุณ? มีอะไรบ้างที่คุณอยากหลงเหลือเอาไว้?

อธิษฐาน -- ให้รักพระเจ้ามากขึ้นทุกวันตลอดชั่วชีวิตของเรา!

วันที่ 24 มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่ตี?

2 พงศาวดาร 13 -16

คุณจะได้รู้อย่างไรว่า คุณมีความสัมพันธ์ที่ดี กับภรรยา,เจ้านาย,เจ้าของบ้านเช่า หรือ กับสาวก โดยปกติจะได้ยินเรื่องราวเวลาความสัมพันธ์ไม่ดี จากคำพูดที่อึดอัด และ คำพูดแหย่ๆ จะออกมา เช่นเดียวกัน เรายังจดจำคำพูดที่เสริมสร้างเพื่อยืนยันความสัมพันธ์ สำหรับกษัตริย์ของยูดาห์ (และอิสราเอล) พระเจ้าได้ใช้วลี 4 ข้อเป็นคุณสมบัติ เพื่อบอกว่าความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้าทำได้อย่างไร 1)ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระเจ้า 2) เดินในหนทางของพระเจ้า 3)รักพระเจ้าสุดจิตสุดใจ 4)แสวงหาพระเจ้า เมื่อที่ใครปฏิบัติทั้ง 4 ข้อนี้ จะเป็นบุตรชายและบุตรสาวที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยจริงๆ (2โครินธ์5:9-10) ลองมองหา 4 คุณสมบัตินี้เวลาอ่านหนังสือพงศาวดาร จะสังเกตเห็นกษัตริย์บางพระองค์ที่ไม่มีคุณสมบัตินี้ หรือ บางกษัตริย์ก็มีเพียง 1 หรือ 2ข้อเท่านั้น . คุณจะค้นพบว่า มีกษัตริย์ชนชาติยิวคนใดนอกจากกษัตริย์ดาวิด ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยโดยเลียนแบบคุณสมบัติที่ดีที่สุดเหล่านี้

จากหนังสือ 2 พงศาวดาร13 เราได้เรียนรู้ว่า อาณาจักรยูดาห์ให้ความสนใจพระเจ้าอย่างตั้งใจมากกว่า ที่อาณาจักรอิสราเอลเป็น ทั้งที่อาปียาห์ทรงเตือนอิสราเอลแล้ว แต่พวกเขากลับเพิกเฉย ในการสู้รบอิสราเอลพ่ายแพ้ย่อยยับต่อยูดาห์ (2 พงศาวดาร13 :18) มี ชาย 500,000 คนถูกฆ่าตาย ซึ่งเป็น “อัลบั้ม” ที่เน้นการยกย่องชนชาติยูดาห์เหนืออิสราเอลระหว่างช่วงการแบ่งแยกอาณาจักร. สังเกตว่าหนังสือ 2 พงศาวดาร13:18 กล่าวถึงชาวยูดาห์ในทางที่ดี ยกเว้นกษัตริย์อาปียาห์ เพราะพระองค์ปราศจากคุณสมบัติ 4 ประการ เพราะจากหนังสือ1 พงศกษัตริย์ 15:3-5 บอกว่าจิตใจพระองค์ไม่ได้อุทิศตัวให้องค์พระผู้เป็นเจ้า

ต่อจากกษัตริย์อาปียาห์เป็นกษัตริย์อาสา ซึ่งทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า และแสวงหาพระเจ้า ซึ่งพระเจ้านับว่าเป็นชีวิตไร้ที่ติตลอดช่วงชีวิตพระองค์ (2 พงศาวดาร14:2,15:12,15:17) งานส่วนใหญ่ของพระองค์คือ ชำระบาปของอิสราเอล เช่นเดียวกับพวกเราที่เป็นสาวก คือการช่วยซึ่งกันและกันออกจากบาปและหยุดทำบาป (ยากอบ 5 :10,19-20; กาลาเทีย 6 :1-2;1 ยอห์น 5:16) โดยรวมแล้วกษัตริย์อาสาได้ชื่อว่าเป็นกษัตริย์ที่ไร้ที่ติของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทำสิ่งที่โง่เขลาใน 2 พงศาวดาร16 ก็ตาม ทำให้เห็นความรักของพระเจ้า , ความเมตตา , ความกรุณา และการให้อภัยสำหรับ กษัตริย์ อาสา และเราทุกคน

ข้อคิด

- 1 อะไรคือสิ่งที่หนังสือ 2พงศาวดาร 16:9 สอนเราในเรื่องของการมองผ่านสายตาของพระเจ้า กับสายตามนุษย์?
- 2 พระเทียมเท็จอะไรที่ทำให้คนลุ่มหลง และสรรเสริญทุกวันนี้? ทำไมพระเทียมเท็จเหล่านั้นถึงได้ดึงดูดผู้คน?
- 3 ถ้าคุณกำลังจะร้อง “เสาเจ้าแม่ อาเซราห์” ในชุมชนของคุณ อะไรคือเป้าหมายหลัก สามอย่างที่ควรทำ? คุณคาดหวังจะมีสิ่งตรงกันข้ามจะเกิดขึ้นมากขนาดไหน?
- 4 บทเทศน์ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ ที่ทำให้ชีวิตคุณเปลี่ยนแปลงอย่างถอนรากถอนโคน?ทำไมบทเทศน์นั้นจึงมีผลกระทบต่อคุณ

อธิษฐาน

ให้เราอุทิศตัวแด่พระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจทุกวัน เพื่อพระองค์จะสนับสนุนอย่างเต็มที่ในทุกความพยายามของเรา

วันที่ 25 การปกครองที่ดีของเยโฮชาฟัท

2 พงศาวดาร 17-20

เยโฮชาฟัท หมายถึง “เราคือผู้พิพากษา” พระองค์ทรงมีทั้งช่วงเวลาที่ขึ้นและลง แต่โดยรวมแล้ว พระเจ้าทรงเห็นว่าพระองค์ “ทรงสัตย์ซื่อ” คุณสมบัติแง่ดีที่ประการของเยโฮชาฟัท “...เพราะพระองค์ทรงดำเนินในทางเบื้องตั้นๆ ของดาวิดราชบิดาของพระองค์...ได้แสวงหาพระเจ้าของพระราชบิดาของพระองค์ และดำเนินในพระราชบัญญัติของพระองค์ มิได้ทรงดำเนินตามการกระทำของอิสราเอล... พระองค์ดำเนินในพระมรรคาของพระเจ้า... พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระเจ้า” (2 พงศาวดาร 17:3,4,6; 20:32) นี่คือ “อัลบั้ม” ที่ยิ่งใหญ่ตลอดช่วงเวลาของเยโฮชาฟัทและยูดาห์อีกครั้งที่ยูดาห์เพราะทำได้ดีกว่าในความสัมพันธ์กับพระเจ้าเมื่อเปรียบเทียบกับอิสราเอล ใน 2 พงศาวดาร 17:4 ยูดาห์ยังได้รับการอวยพรมากกว่า เพราะกษัตริย์ของยูดาห์ที่ซื่อสัตย์กับพระเจ้ายิ่งกว่า เหมือนกับเหล่าบรรพบุรุษของยูดาห์ (ปฐมก 49:8-12) และคู่ควรที่จะได้รับการอวยพรจากพระเจ้า (ปฐมก 49:28)

ใน 2 พงศาวดาร บันทึกว่า เยโฮชาฟัททำผิดพลาดโดยการนำทั้งสองอาณาจักรของอิสราเอลมารวมกัน เพื่อต่อสู้กับศัตรูต่างชาติ เรือรบที่ร่วมกันสร้างถูกทำลายไป จะด้วยเหตุผลใดก็ตามพระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้มารวมกัน พระองค์ทรงแบ่งยูดาห์และอิสราเอลออกจากกัน ดังนั้นการกระทำของอิสราเอลครั้งนี้จึงเลวร้ายมาก อีกเหตุผลที่ไม่ควรรวมยูดาห์และอิสราเอลเป็นหนึ่งเดียวกัน แม้ว่าพวกเขาจะเป็นครอบครัวเดียวกันก็ตาม (ดูใน ลูกา 14:26 และ มัทธิว 10:32-39 ซึ่งพระเจ้าสอนให้เรารักพระองค์มากกว่าครอบครัว) เราจะเห็นได้ว่าคนในครอบครัวคนไหนอยู่ในบาป และใครหาทางที่จะดึงคุณเข้าไปทางของเขา (ซึ่งไม่ใช่หนทางของพระเจ้า) ควรได้รับการเผชิญหน้ากับบาป!

ใน 2 พงศาวดาร 19:4 กล่าวถึง เยโฮชาฟัท “...นำเขาทั้งหลายกลับมายังพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา” ข้างถึงบรรพบุรุษของชาวยิว พวกเขาทำเช่นเดียวกันกับ ที่หนังสือ ยากอบ 5:19,20 เรียกให้เราปฏิบัติ! ขณะเดียวกัน เขาเตือนผู้เผยพระวจนะยูดาห์ให้รอบคอบในการพิพากษา โดยให้จดจำว่า การตัดสินใจไม่ใช่เพื่อมนุษย์แต่เพื่อพระเจ้า นี่เป็นเรื่องความเป็นความตาย เป็นการเรียกเพื่อความชอบธรรม ความยุติธรรม และความเมตตา (2 พงศาวดาร 19:5-7)

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับศัตรูใน 2 พงศาวดาร 20 เยโฮชาฟัท เรียกให้ยูดาห์ทำตามเขาโดยการไว้วางใจพระเจ้าและผู้เผยพระวจนะ เพราะทุกอย่างจะสำเร็จได้โดยพระเจ้า (2 พงศาวดาร 20:20-23) แล้วพวกเขาก็เริ่มร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ผู้ทรงเป็นผู้ทำลายข้าศึกแทนเขา (โคโลสี 3:12-17, 23-25)

ข้อคิด

1. คุณจดจ้องไปที่ไหน ท่ามกลางปัญหา ? ที่ปัญหา? ที่พระเจ้า? หรือตัวเอง? อะไรเป็นสิ่งที่จะช่วยคุณในการจดจ้องสายตาไปที่พระเจ้า?
2. คุณให้ความสำคัญกับการร้องเพลงขนาดไหน? คุณควรจะคิดถึงสิ่งใด เวลาที่คุณร้องเพลงถวายพระเจ้า?
3. หากคุณรู้ว่า เมื่อใดก็ตามที่คุณตัดสินใจ พระเจ้าทรงอยู่กับคุณ สิ่งนี้มีผลต่อการตัดสินใจของคุณอย่างไร?
4. หากคุณต้องตายคืนนี้ คุณจะทิ้งมรดกอะไรไว้? เป้าหมายอะไรที่คุณยังทำไม่สำเร็จ หรือยังไม่ได้เริ่มต้นทำ?

คำอธิษฐาน – ที่จะวางใจในพระเจ้าในทุกๆสถานการณ์

วันที่ 26 ยุคมืดของยูดาห์

2 พงศาวดาร 21-24

เราสามารถกล่าวได้ว่า หนังสือ พงศาวดารให้ “แนวทางปฏิบัติ” “ว่า ถ้าคุณไม่มีอะไรดีที่จะพูด ก็อย่าพูดเลยจะดีกว่า” คุณอาจสังเกตเห็นว่า มักมีสักสองหรือสามบทในหนังสือ ที่ “อุทิศ” เนื้อที่ให้กษัตริย์ที่ดีหลายพระองค์ แต่กษัตริย์ชั่วร้ายทั้งหลายนั้นมีเพียงบทเดียว น้อยครั้งที่จะกล่าวไว้ถึงสองบท “อัลบั้ม” บอกเล่าความจริงเสมอ และบอกภาพรวมของชีวิตของกษัตริย์แต่ละองค์ (ซึ่งละเว้นรายละเอียดในแง่ลบบางเรื่องออกไป) ใน 2 พงศาวดาร 21 เขียนถึงเยโฮรัมผู้ชั่วร้าย ซึ่งฆ่าพี่น้องของตนเมื่อ “ขึ้นครองราชย์” พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของบรรดาพระราชอาชญา (ชั่วร้าย) แห่งอิสราเอล” และ “พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเจ้า” (2 พงศาวดาร 21:6) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ทรง “ทำลาย” ยูดาห์แต่พระองค์กลับรักษาเชื้อสายของดาวิด เพราะพระสัญญาที่มีแก่เขาและยูดาห์ “ประทีป” ดวงหนึ่งจะมาจากเชื้อสายนี้ (2 พงศาวดาร 21:7) คือ พระเยซู! (ยอห์น 8:12 “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างของชีวิต”) ดังนั้น “อัลบั้ม” จึงให้ความหวังในช่วงเวลาที่ยูดาห์อยู่ในยุคมืด

เยโฮอาหาส (อาหัสยาห์) เป็นกษัตริย์องค์ต่อมา พระองค์ทรงดำเนินในทางที่ชั่วร้ายและทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเจ้า (2 พงศาวดาร 22:3-4) พระองค์ทรงรับฟัง “คำปรึกษาอันชั่วร้าย” และร่วมมือกับอิสราเอล พระเจ้าจึงทรงถอดพระองค์ออกจากการเป็นกษัตริย์อย่างรวดเร็ว พระมารดาที่ชั่วร้ายของพระองค์ได้ประหารบรรดาโอรสของพระองค์ทั้งหมด ยกเว้น เยโฮอาช และพระนางทรงปกครองเป็นเวลา 6 ปี บุโรหิตเยโฮยาดาเป็นผู้ที่ช่วยชีวิตเยโฮอาช และได้ประหารพระนางอาธาเลียห์เสีย และช่วยปกครองยูดาห์ในหนทางพระเจ้า ในช่วงเวลาแห่งยุคมืดเยโฮยาดาจึงเปรียบเหมือนลมหายใจอันสดชื่นของยูดาห์ตลอดระยะเวลาที่ท่านมีชีวิตอยู่ เยโฮอาชทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า (คุณค่าของคำปรึกษาที่ดี ไม่สามารถที่จะขอบพระคุณได้เพียงพอ!) หลังจากเยโฮยาดาผู้ซื่อสัตย์จบชีวิตลง เยโฮอาชกลับไปฟังคำปรึกษาที่ชั่วร้ายและทรง “ทอดทิ้ง” พระเจ้าไป ซึ่งต่อมาพระเจ้ายิ่งทรง “ทอดทิ้งท่าน” (2 พงศาวดาร 24:20) การซื่อสัตย์กับพระเจ้าแค่ในตอนเริ่มต้นนั้นไม่เพียงพอ คุณต้องจบท้ายและตายอย่างซื่อสัตย์ต่อพระองค์ เพื่อที่จะ รักษา “ความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า” และรักษาพระพรต่างๆที่ทรงมอบให้ไว้แก่คุณ (ฮีบรู 11:13; มาระโก 13:13)

ข้อคิด

1. คุณคิดว่าคนที่ให้แนวทางและคำปรึกษาที่ชั่วร้าย ใน 2 พงศาวดาร 22:4 และ 24:17-19 จะพูดว่า “มาทำสิ่งที่ชั่วร้ายกันเถอะ!” หรือเปล่า คุณคิดว่าเขาปฏิบัติตามบรรพบุรุษของเขาในการกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายหรือเปล่า? (ปฐมกาล 3:1-7, ยอห์น 8:31-47) แล้วคุณละประเพณีเช่นนั้นด้วยหรือเปล่า?
2. พระเจ้าทรงทำอะไรเพื่อช่วยเหลือ (2 พงศาวดาร 24:19)? อะไรคือปัญหาของเราในเรื่องการยอมรับคำปรึกษา (ฮีบรู 3:7-19)?

3. อาถาเลียห์ พระมารดาของอาหัสยาห์ มีผลกระทบอันชั่วร้ายต่อชีวิตของพระองค์เป็นอย่างมาก (2 พงศาวดาร 22:3) คุณแม่ของคุณมีผลกระทบกับชีวิตของคุณ หรือ ความเชื่อของคุณในแง่ลบหรือเปล่า? คุณจะรับมือกับเรื่องนี้ได้อย่างไร?
4. คุณคิดว่า คนๆหนึ่งจะตัดสินใจอย่างไร ระหว่าง “การวางใจในพระเจ้า” กับ “การจัดการสิ่งต่างๆด้วยตัวเอง”

อธิษฐาน – ที่จะไม่เป็นคนที่โง่เขลาและมีจิตใจที่แข็งกระด้าง แต่ขอให้เป็นผู้ฟังของ “วันนี้” ต่อดำบริภาษของสาวกคนอื่น และกลับใจใหม่!

วันที่ 27 จิตวิญญาณหรือเปล่า?

2 พงศาวดาร 25-27

มันน่าสนใจเมื่อเราอ่านในหนังสือ ซามูเอล และพงศักราช และคำพยากรณ์ของชาวยิวแต่ละองค์ออกมา ดูว่ามีองค์ไหนบ้างที่เปรียบเป็น แสง “ที่ดี” และองค์ใดที่เปรียบเหมือนแสง “ที่ไม่ดี” จากนั้นเปิดไปในหนังสือ พงศาวดารและทำอย่างเดียวกัน รายชื่อของกษัตริย์ทั้ง 22 พระองค์ที่คัดออกมา คุณจะพบว่า หนังสือพงศาวดารจะบันทึกถึงเรื่องดีๆ มากกว่าเป็นส่วนใหญ่ สิ่งนี้เน้นให้เห็นว่า ความหวัง อนาคตและความมั่งคั่งของอิสราเอลและยูดาห์ถูกวางไว้กับเชื้อสายของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ แม้จะมีสิ่งที่น่ากลัวเกิดขึ้น (เพราะบาป) กับยูดาห์ แต่ก็ยังมี “ความหวัง” เพราะคำสัญญาที่ยิ่งใหญ่ในอดีตของพระเจ้าและชีวิตที่สัตย์ซื่อในอดีตของอับราฮัม ยูดาห์ และดาวิด

ในขณะที่ดูชีวิตของกษัตริย์เหล่านี้ สังเกตว่ากษัตริย์บางองค์นั้นชั่วร้ายสุดๆ บางองค์ก็ขึ้นๆลงๆ บางองค์ก็สัตย์ซื่อครั้งหนึ่ง ไม่สัตย์ซื่ออีกครั้งหนึ่ง และบางองค์ถูกมองว่า สัตย์ซื่อกับพระเจ้าที่สุด นี่คือความเป็นไปได้ทั้งหมดสำหรับวิถีที่เราใช้เลือกพิจารณาในการดำเนินชีวิตทุกวันนี้ พระคัมภีร์ไบเบิลแสดงให้เห็นว่าทางเลือกอื่นนอกเหนือไปจากความสัตย์ซื่ออย่างที่สุด มักจะลงเอยด้วยหายนะเหมือนกับที่เราเห็นในชีวิตของกษัตริย์หลายองค์ พระเจ้าทรงเตือนสติและให้กำลังใจเรา ให้เรานั้นสัตย์ซื่ออย่างที่สุด หรือให้เราารู้ไว้ว่าเราจะทนทุกข์กับผลที่ตามมา สังเกตข้อดั่งต่อไปนี้ เฉลย 7:2-4 บัญญัติ 4 ประการ ซึ่งพระเจ้าเตือนอิสราเอลให้รักษาไว้ด้วยความระมัดระวัง ข้อหนึ่ง คือ ให้ล้มล้างทำลายพระต่างชาติและรูปเคารพของพวกเขาให้หมดสิ้น อามาซียาห์กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเจ้า แต่ไม่ทำด้วยสิ้นสุดใจ (2 พงศาวดาร 25:2) พระองค์เริ่มต้นด้วยการติดตาม “คำแนะนำ” ของพระเจ้า ซึ่งทำให้พระองค์ชนะข้าศึกได้ แต่ภะนั้นพระองค์ทรงเอารูปเคารพของพวกเขาามานมัสการเป็นพระเจ้าของพระองค์ (2 พงศาวดาร 25:14-16, 20, 27) อามาซียาห์จบชีวิตลงเพราะทางเลือกที่โง่เขลาของพระองค์เอง (สุภาษิต 16:25) “มีทางหนึ่งซึ่งคนเราคิดว่าถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา”

อูซซียาห์ ราชโอรสของพระองค์ ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า และได้รับการอวยพร นานตราบเท่าที่พระองค์ยังทรงแสวงหาพระเจ้าอยู่ พระองค์ทรงประดิษฐ์เครื่องกลไกสงคราม (เพื่อยิงลูกธนูและใช้โยนก้อนหินใหญ่ๆ) 2 พงศาวดาร 26:15 ทรงชนะสงครามและพระนามก็ระบือไปไกล.... แต่หลังจากนั้นพระองค์ปล่อยให้ความหยิ่งดั่งจิตใจให้หันเหจากการแสวงหาพระเจ้าเป็นอันดับแรก พระเจ้าทรงลงโทษพระองค์ด้วยโรคเรื้อน (2 พงศาวดาร 26:16,19) โยธามได้ดำเนินตามอูซซียาห์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเจ้า และทรง “มีกำลัง” มากขึ้นเพราะทรงหันไปดำเนินตามน้ำพระทัยของพระเจ้า (2 พงศาวดาร 27:6)

ข้อคิด

1. หนังสือโรม 15:4 สอนอะไรเราเกี่ยวกับพระคัมภีร์ไบเบิลทั้งเล่ม? ข้อความใดใน โรม 15:2-8 ถูกเพิ่มเข้าไปใน 15:4 (เขียนมา 3 อย่าง)
2. ใครคือบุคคลที่สำคัญที่สุดฝ่ายจิตวิญญาณในชีวิตของคุณ! เพราะอะไร? เขาช่วยคุณให้สัตย์ซื่อกับพระเจ้าและคริสตจักรอย่างไรบ้าง?

3. เมื่อใดที่คุณรู้สึกตื่นเต้นที่สุดในการถวายของคุณให้กับคริสตจักร? และเมื่อใดที่คุณรู้สึกไม่ยากให้มากที่สุด?
อธิบายคำตอบของคุณ
4. ทำไมการติดตามพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตใจของคุณจึงสำคัญอย่างมาก? การใช้ความพยายามด้วยจิตใจครั้งเดียวนั้นดีกว่าการไม่พยายามเลยหรือเปล่า? ทำไม?

คำอธิษฐาน – ให้มีจิตใจเหมือนกับโยธามและไม่เป็นเหมือนกับอุสซียาห์

วันที่ 28 เรียนรู้เกี่ยวกับความหมายของความกลัว

2 พงศาวดาร 28-30

มีสิ่งที่ไม่ถูกต้องเกิดขึ้น ซึ่งต่อมาได้ทวีความชั่วร้าย และความไม่ถูกต้องเพิ่มมากขึ้นเป็นเท่าตัว กษัตริย์บางพระองค์แค่กระทำการที่ไม่ชอบในสายพระเนตรพระเจ้า แต่กษัตริย์อีกหลายองค์เช่น กษัตริย์อาหัสใน 2 พงศาวดาร 28: 1-3 ไม่เพียงแต่เดินตามทางชั่วร้ายของกษัตริย์เหล่านั้นเท่านั้น พระองค์ก็ถึงกับเผาบรรดาราชาโอรสของพระองค์เป็นเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าชั่วร้ายซึ่งควรจะถูกล้มล้างมากกว่า มนุษย์จะโง่เขลาถ้าเขาคิดว่าสิ่งต่างๆจะไม่เลวร้ายลงไปอีก บางคนรู้สึกว่ามีเรื่องเลวร้ายจบลงแล้ว เขาจะสามารถ คิด, รู้สึก และกระทำการที่แยกลงไปอีกโดยไม่ต้องจบลงที่ความทุกข์ทรมานที่มากขึ้น กษัตริย์อาหัสควรจะมีความกลัวที่คิดพิจารณาในสิ่งที่ทรงกระทำใหม่ บาปของพระองค์นำไปให้เกิดภัยพิบัติอันใหญ่หลวงแก่ชาวยูดาห์ (2 พงศาวดาร 28: 5-21) แต่พระองค์นอกจากจะไม่กลับใจใหม่แล้ว ยังทรงดำเนินต่อไปในความชั่วร้าย (2 พงศาวดาร 28: 19, 22-24) พระองค์มีเดบอดและชั่วร้ายมากขึ้น จนกระทั่งสั่งปิดประตูพระนิเวศน์ เพื่อให้ชาวยูดาห์หันมัสการพระเจ้าที่นั่นได้อีกต่อไป ใน 2 พงศาวดาร 28: 25 กล่าวว่า “พระองค์ทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรธ” กษัตริย์ชั่วร้ายหลายองค์ก่อนอาหัสรู้กันว่าถูกสังหารโดยพระเจ้า อีกหลายองค์เป็นโรคเรื้อน หรือบางองค์ได้ทะเลาะออกมา แต่เราไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับการลงโทษกษัตริย์อาหัสโดยพระเจ้าในหนังสือพงศาวดาร ความชั่วร้ายของพระองค์ดูเหมือนไปไกลเกินกว่ากษัตริย์ที่เคยครองราชย์มาก่อนพระองค์ คุณคิดว่าพระเจ้าได้จัดเตรียมอะไรไว้ให้กับอาหัส ผู้ซึ่งคิดว่าตนเองจะสามารถรอดพ้นจากความชั่วร้าย และชั่วร้ายมากขึ้น ที่ตนเองได้กระทำไว้ อาหัสและคนอื่นๆในยุคนั้นคิดว่า มนุษย์เกิดมาแล้วก็ตาย มันก็เท่านั้น...

ความเข้าใจผิดๆเหล่านี้ได้กระจ่างขึ้น เมื่อพระเยซูได้สอนว่า ยังมีชีวิตหลังความตายรออยู่ พระเจ้าเป็นผู้ประทานรางวัลหรือการลงโทษต่อการกระทำของเราขณะมีชีวิตในโลก เมื่ออาหัสลุกขึ้นมาจากความตายทางร่างกาย พระองค์ต้องเผชิญหน้ากับพระเจ้า หน้าต่อหน้า—นี่ให้ความหมายใหม่แก่ ฮีบรู 10:31 “การตกอยู่ในอู่พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้น เป็นที่น่าหวาดกลัว” อาหัสข้ามจากความตายทางร่างกายไปสู่ความตายนิรันดร์ และไฟนรกชั่วนิรันดร์ (ฮีบรู 10:26-27) ความจริงแล้วเป็นเรื่องโง่เขลาอย่างมาก ที่คิดว่าพระเจ้านิรันดร์ของเรา ผู้ทรงสร้างจักรวาล และสิ่งที่อยู่ในนั้น ไม่สามารถทำได้มากกว่าจินตนาการของเรา ทั้งในเรื่องของประทาน หรือการลงโทษที่สาสม

ข้อคิด

1. ขั้นตอนอย่างไร ที่กษัตริย์เฮเซคียาห์ ใช้ในการรื้อฟื้นชนชาติยูดาห์? (2 พงศาวดาร 29: 30)
2. ช่วงเวลาไหนที่ความทุกข์ยากนำคุณให้ใกล้ชิดกับพระเจ้า? และช่วงเวลาไหนที่นำคุณออกห่างจากพระองค์? คุณรู้สึกอย่างไร? และความเชื่อมั่นอะไรที่คุณได้จากเรื่องที่เกิดขึ้นนั้น?
3. คุณเรียนรู้อะไรจากบุคลิกของกษัตริย์เฮเซคียาห์ จากการอ่านครั้งนี้? บุคลิกอะไรที่คุณต้องการเปลี่ยนแปลง?
4. จุดประสงค์ของทุกสงครามที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของพระคัมภีร์คืออะไร? สงครามก่อให้เกิดอะไรขึ้น? ทำไม? คุณคิดว่าพระเจ้ารู้สึกอย่างไรกับสงครามที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน?

คำอธิษฐาน – ให้มีความกลัวที่ถูกต้อง / ให้เกรงกลัวในพระเจ้า

วันที่ 29 กษัตริย์ที่ยอดเยี่ยม VS กษัตริย์ที่ยอดแย่

2 พงศาวดาร 31-33

2 พงศาวดาร 29-32 อูทิสให้กับกษัตริย์เฮเซคียาห์ มีแต่กษัตริย์ดาวิด และซาโลมอนเท่านั้นที่พระคัมภีร์เขียนถึงพวกท่านหลายบท ในพระคัมภีร์พงศาวดารที่เขียนอูทิสแต่กษัตริย์เฮเซคียาห์ กล่าวว่าคุณพระองค์เป็นหนึ่งในกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ของยูดาห์ เรื่องราวที่กล่าวขวัญถึงของพระองค์สืบเนื่องมาจาก ความยิ่งใหญ่และน่าจดจำในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับกษัตริย์ชั่วร้ายองค์อื่นๆ ที่ผ่านมา พระองค์ทรงเป็นแสงสว่างอันเจิดจ้าในยุคสมัยยูดาห์ ที่กษัตริย์และประชาชนอยู่ในความเสื่อมทรามเหตุจากบาปที่กระทำ

เมื่อแรกที่เฮเซคียาห์เปิดประตูสู่พระวิหาร พระองค์ได้ทรงรวบรวมปุโรหิตชาวยูดาห์เข้าด้วยกัน และพระองค์สารภาพบาปของชาวยูดาห์ และกษัตริย์ต่างๆ เพื่อไถ่โทษบาปที่ผ่านมา และเพื่อให้เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า (2 พงศาวดาร 29 : 6-11 , เลวีนิติ 26 : 40-45) พระองค์ส่งปุโรหิตออกไปเพื่อแสวงหาการอภัยจากพระเจ้า และรื้อฟื้นพันธสัญญาที่พระองค์ถือครั้งหนึ่ง พระองค์รื้อฟื้นการนมัสการในพระวิหาร และการถือเทศกาลปัสกา แม้กระทั่งเชิญชวนชาวยิวอื่นๆ ให้มาร่วมนมัสการพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นสิ่งที่สมควรกระทำ แม้จะอยู่ในยุคแบ่งแยกแผ่นดินกันก็ตาม พระองค์เรียกรื้อการกลับใจใหม่และการอูทิสตัว เพื่อให้มีการรื้อฟื้นความสัมพันธ์ที่ถูกต้องระหว่างประชาชนและพระวิหาร และนำพระสิริมาสู่พระเจ้า ดังนั้น ใน 2 พงศาวดาร 29 : 2 , 31:20 และ 32:32 ซึ่งให้เห็นว่า ทั้ง 4 ความคิดเห็นด้านบวกเป็นจริงเกี่ยวกับเฮเซคียาห์ – พระองค์ทำให้พระเจ้าพอพระทัยจริงๆ

ใน 2 พงศาวดาร 33 เราพบกับกษัตริย์มนัสเสห์ พระองค์ทรงชั่วร้ายมาก ไม่ใช่เพียงแค่เปรียบเทียบกับกษัตริย์ชั่วร้ายที่ผ่านมาของอิสราเอลเท่านั้น แต่เปรียบได้กับความชั่วร้ายของชาวคานาอันซึ่งอิสราเอลเลียนแบบวิถีทางของเขา ใน 2 พงศาวดาร 33:9 เราทราบว่าพระองค์กระทำความชั่วร้ายยิ่งเสียกว่าบรรดาประชาชาติคานาอัน ที่พระเจ้าได้ทรงส่งให้คนอิสราเอลทำลายให้หมดเพราะบาปชั่วของเขา มันดูแปลกๆ ที่เห็นวกษัตริย์โหดชั่วองค์นี้ กลับครองราชย์ยาวนานถึง 55 ปี หนังสือพงศกษัตริย์บอกเราแค่ความชั่วร้ายของพระองค์เท่านั้น ในขณะที่หนังสือพงศาวดารได้กล่าวถึงทั้งความชั่วร้ายเหล่านั้น และความจริงเกี่ยวกับการกลับใจใหม่ และการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงของพระองค์ ใน 2 พงศาวดาร 33:10-17 พระเจ้าชี้ให้เห็นว่ามนัสเสห์นำยูดาห์ไปสู่บาปจนไม่สามารถกลับมาได้ (เลวีนิติ 26) จนบัญญัติของโมเสส (ข้อที่ 2) ได้ถูกทำลายลง (ให้กลายเป็นบัญญัติเก่า) และยูดาห์จะเป็นเหมือนอิสราเอลที่สูญเสียแผ่นดิน และกลายเป็นทาส และทุกข์ทรมานเช่นเดียวกัน (2 พงศกษัตริย์ 21:10-15)

ข้อคิด

1. คนบาปที่สุดสามารถกลับคืนสู่พระเจ้าได้หรือไม่? (เปรียบเทียบกับกษัตริย์ มนัสเสห์)
2. คุณวัดความยอดเยี่ยมในชีวิตอย่างไร? และพระเจ้าจะวัดอย่างไร?
3. กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้ชื่อว่าเป็นคนหยิ่งยโส ในเรื่องไหนบ้าง ที่คุณต่อสู้กับความหยิ่ง? ตอนไหนที่ยากที่จะยอมรับ?
4. คุณสามารถให้อภัยใครบางคนอย่างมนัสเสห์ได้มั้ย? มีอะไรอีกมัยที่พระเจ้าจะไม่ให้อภัย ถ้าคนๆ นั้นกลับใจใหม่จริงๆ?

คำอธิษฐาน – ให้มีความกลัวที่ถูกต้อง / ให้เกรงกลัวในพระเจ้า

2 พงศาวดาร 34-36

กษัตริย์โยสิยาห์ (1) กระทำสิ่งที่ดีในสายพระเนตรพระเจ้า (2) ดำเนินในหนทางของพระเจ้าเช่นเดียวกับกษัตริย์ดาวิด (3) แสวงหาพระเจ้า และ (4) อุทิศตนให้พระเจ้าสุดจิตสุดใจ (2 พงศาวดาร 34: 2, 3, 27, 31) กษัตริย์ดาวิด, เยโฮชาฟัท, เฮเซคียาห์ และโยสิยาห์ ทำให้พระเจ้าพอพระทัยด้วยทั้ง 4 ข้อในบางช่วงเวลาของชีวิต ท่านเหล่านี้เป็นกษัตริย์ที่ดำเนินกับพระเจ้า นับตั้งแต่เราเป็นประชาชาติของพระเจ้า (1เปโตร 2:9-10) ถูกทำให้บริสุทธิ์ และถูกเลือกโดยพระเยซู เราก็ควรมีการเดินกับพระเจ้าดังเช่นกษัตริย์ทั้ง 4 พระองค์ที่กล่าวมา ให้เราพยายามอย่างสุดจิตสุดใจ และเริ่มต้นทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเจ้า, เดินในทางของพระองค์, แสวงหาพระเจ้าก่อนอยู่เสมอ และสุดจิตสุดใจอุทิศตนให้กับพระเจ้าในทุกเรื่อง—นี่เป็นหนทางที่ถูกต้องและ ที่ดีของสาวกของพระเยซูคริสต์ ถ้าเรากระทำความดีเหล่านี้ พระเยซูก็จะได้รับพระสิริ และพระองค์จะกล่าวกับเราแต่ละคนว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นคนรับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์” และ “ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรไปเถิด” (มัทธิว 25:21 , 25:34)

ในหนังสือทั้ง 6 เล่มของ ซามูเอล , พงศกษัตริย์ และ พงศาวดาร สอนเราเกี่ยวกับเรื่องกษัตริย์ ที่สัมพันธ์กับความดี ความชั่ว และสิ่งอื่นๆที่เหล่ากษัตริย์กระทำ เป็นสิ่งสำคัญมากที่ต้องจดจำอยู่เสมอว่า แม้ว่ากษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ทั้งสี่ได้กระทำความดีที่ดี แต่พวกพระองค์ก็ได้ตกสู่บาป และห่างจากพระสิริของพระเจ้าเช่นกัน (โรม 6:23) ประเด็นของเรื่องนี้ก็คือ ไม่มีมนุษย์คนใดที่สามารถถูกวางใจให้เป็นกษัตริย์ที่สมบูรณ์แบบได้ เพราะว่ามีมนุษย์ทุกคนไม่สมบูรณ์แบบ และกษัตริย์ที่ครองราชย์มีสิทธิอำนาจอย่างเต็มเปี่ยมที่จะทำทั้งสิ่งที่ดี และเลว จนเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมา เราจึงจะสามารถพูดได้ว่า “เป็นพระองค์เท่านั้น” พระเยซูเป็นกษัตริย์ที่สมบูรณ์แบบ และถูกมอบหมายสำหรับความเป็นนิรันดร์ทั้งหมด ทำไมล่ะ? เพราะพระองค์ไม่เคยบาป หรือปล่อยให้คนทำบาปเมื่อพระองค์อยู่ในกายมนุษย์ พระองค์มีความสมบูรณ์แบบในการพิพากษาด้วยความยุติธรรม ความเมตตา และความปรานี และเหตุผลที่ดีที่สุดของเรื่องนี้ก็คือ เมื่อเราเห็นพระองค์ พระองค์จะไม่เป็นแค่มนุษย์ แต่อยู่ในรูปของพระเจ้า ยามเมื่ออยู่ในกายเนื้อพระองค์ก็สมบูรณ์แบบ และพระองค์จะมีถึงสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้นหรือ เมื่อพระองค์ครอบครอง นำ และรับใช้ในสถานะของจิตวิญญาณที่เป็นองค์แท้ของพระองค์ โดยไร้ซึ่งความอ่อนแอของกายเนื้อมาจำกัด

ข้อคิด

1. กษัตริย์โยสิยาห์มีอายุเพียง 8 ปี เมื่อขึ้นครองราชย์ และอายุ 16 ปี เมื่อเริ่มมีพระราชอำนาจ (2 พงศาวดาร 34:1,3) คุณจะเป็นเช่นใดเมื่อถูกปกครองโดยวัยรุ่น? คุณถ่อมตัวเพียงพอหรือไม่ที่ถูกฝึกฝนโดยคนที่อายุน้อยกว่าคุณ?
2. ใน 2พงศาวดาร 34:15 มีการพบหนังสือธรรมบัญญัติ ขณะที่ทำความสะอาดและซ่อมแซมพระวิหาร อะไรคือ “โครงการสะสาง” ที่เร่งด่วนสำหรับคุณในตอนนี้อย่างไร? ทางด้านจิตวิญญาณ? ด้านร่างกาย? ด้านการเงิน? ครอบครัว? หรือด้านอาชีพ?
3. อะไรคือกุญแจสำคัญที่ หนังสือ 2 พงศาวดาร 36: 15-17 สอนเรา สำหรับชีวิตปัจจุบันของเรา?

คำอธิษฐาน – ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับคนที่อยู่ในชีวิตของคุณ ที่มีความกล้าที่จะทำทนายคุณ และเรียกคุณให้สูงขึ้น

